Năm thứ bảy số 25 — Thứ [illegible] Octobre 1932

PHONG-HOÁ

16 trang — TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU — 7 xu

TÒA SOẠN: N° 25 BOULEVARD HENRI D'ORLEANS
TRỊ SỰ: N° 1 BOULEVARD CARNOT — HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN XUÂN MAI

DIRECTEUR
NGUYỄN TƯỜNG-TAM

GIÁ BÁO	ĐÔNG DƯƠNG	NGOẠI QUỐC
1 năm	3p00	4p00
6 tháng	1, 60	2. 00
3 tháng	0, 90	1, 20

ADMINISTRATEUR GÉRANT
PHẠM-HỮU-NINH

SỐ ĐẶC BIỆT VỀ HỘI-CHỢ

MỘT THỨ HÀNG BẨY TRONG HỘI-CHỢ
(Mấy cái kiểu mộ bằng tạo thạch)

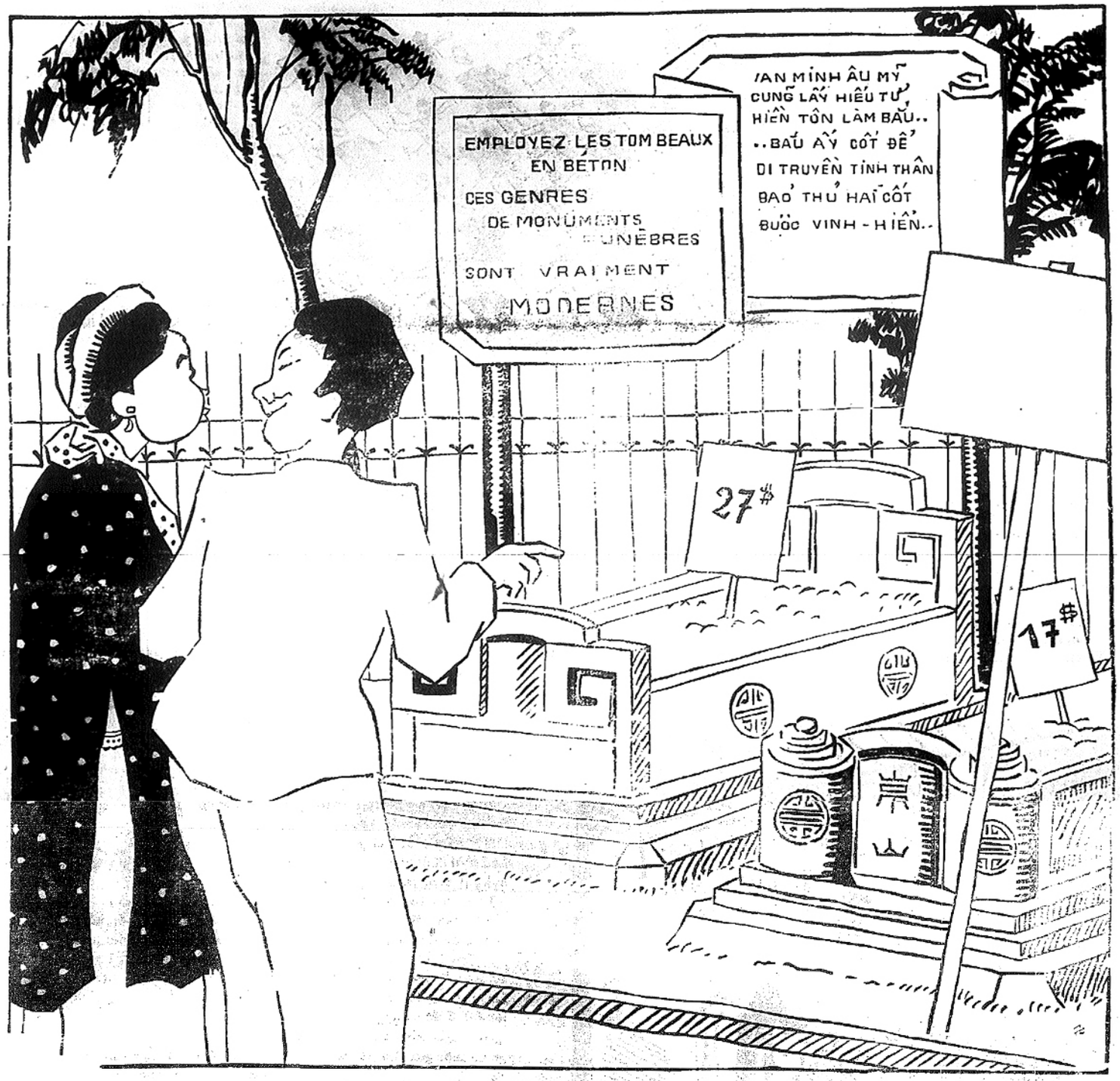

Một thứ quà nhã

Chồng ngọt ngào: *Có 17 đồng Rẻ quá! Để tôi sắm cho mợ một cái.*

TỪ CỬA VÀO...

Mới chỉ nhìn đã thấy đủ...

Đẹp mắt ngon miệng

Hôm nay, gió lạnh, trời mưa phùn. Kinh-tế đã khủng-hoảng, mà hội-chợ lại mở gặp ngày mưa, e các nhà buôn bán ta đến ngồi suông mất.

Nhưng mà không, trước cửa hội-chợ người xe đông đúc chen nhau, có vẻ sầm nất lắm. Mới thoạt trông mấy cái biển đề ở cửa chợ, đã tưởng như mọi năm, người Nam mình đặc biệt được có lối riêng ra vào. Sau đến gần mới biết không phải, chỉ có cửa vào, cửa « gia » và cửa riêng cho những người có gian hàng.

Chen mãi mới đến chỗ cửa. Một bà nhà quê chỉ có 4 xu rưỡi, năn nỉ mãi người thu tiền mà không được vào. Thương tình phải bỏ ra một trình tặng bà, bà cảm ơn mãi, mình đã hả lòng làm được việc nghĩa đáng khen.

Qua cửa, quang cảnh hội-chợ thấy tấp nập, vui vẻ. Cờ bay phấp phới, giấy quảng-cáo xanh đỏ giải đầy đường. Các cô thiếu nữ, có nào cũng áo mùi, quần trắng, khăn nhung, cô nào cũng mĩ miều khả ái lệ. Khăn san tha thướt, cô nào cũng ít ra mỗi người một cái thì các hàng tơ lụa của ta còn lo gì ế. Mỗi cô lại có ba, bốn cậu đứng sây quanh, mà mỗi cậu một cái yo-yo khi tung lên, khi thả xuống; trông thấy, tôi đã mừng cho các nhà buôn gỗ của ta.

Đương lưỡng lự không biết xem gian nào trước thì chợt một cô thiếu nữ thướt tha đi trước mặt, nghĩ bụng ta cứ theo cô, biết đâu chẳng là một ý kiến hay đấy!

Mà hay thật, vì cô đưa mình đến gian hàng mấy cô bán kẹo bánh. Sao mà đông thế! Người đứng vòng trong vòng ngoài, mà toàn là bạn trai trẻ như tôi cả. Mấy cô bán hàng trở tay không kịp, mà họ có mua nhiều đâu, chỉ rặm ba xu là hết. Tôi nghiệm rằng bề thứ bánh nào rẻ thì họ cho là ngon, mà sao lạ, họ ăn lại cứ khen là đẹp!

Tỉnh Hà-đông

Tỉnh Hà-đông xưa nay vẫn có tiếng là sản xuất ra nhiều thứ hàng đẹp. Vả lại là tỉnh nhà nên phải vào xem trước. Quả tiếng đồn chẳng sai, lời khen đó rất đúng. Nghề rệt gấm của ta thực đã có tiến bộ. Gấm ta bây giờ đã gần đẹp bằng những hàng rệt của người thổ, mán. Cũng một kiểu vẽ, cũng những thứ mầu như thế, các nhà rệt gấm ta tưởng có thể tự-phụ được rằng không kém họ. Nghe đâu cụ Thiếu Hà-đông mượn riêng những người vẽ kiểu giỏi để chế ra kiểu mới dùng. Những người ấy chả không phải ở trường Mỹ-thuật ra, vì các ông chắc không vẽ đẹp được đến như thế.

Nghề làm sứ của ta (Thanh-trì) cũng hơn lên xưa, vì trước không có, có mấy đôi lọ nhỏ mầu xanh là khá. Còn xoàng cả, men thì đục, nét vẽ hãy còn giải, mà lại bắt chước lối vẽ của sứ Tầu sứ Nhật-bản nên càng dễ nhận cái kém. Đặc biệt nhất có mấy cái điện sứ hình lục lăng, bán có ba hào một cái, kể cũng rẻ.

Mấy tấm « ren » treo trên vách đủ tỏ rõ cái khéo léo chân tay của phụ-nữ tỉnh Hà. Mà cái tài bắt chước cũng không phải là nhỏ, cứ nhìn các kiểu vẽ thì không ai có thể phân biệt là của ta hay của tây được.

Thứ hàng nội-hóa

Về các đồ gỗ thì chỉ có một cái sập mặt đá là đẹp, giới này nắm hẳn là mát. Trên sập bày một bộ bàn đèn cục sang, mấy cái tiềm mốc, cần sừng làm rất tinh sảo. Bên cạnh sập Jật pho tượng gỗ, cúi nhìn thì lé ra tượng Đức Khổng, một chùm râu dài, hai mắt lim dim, có lẽ cụ đương mơ màng mây khói chắc!

Đang nghĩ ngợi không biết cụ Khổng đến đây làm gì, một tay sờ cái mặt đá, vừa nói:

— Này *Vous*, trông có phải đẹp lắm nhỉ?

— Đẹp nhất là cái bàn đèn...

Ông cười đáp:

— Ấy có bấy thế mới ra cảnh Annam mình chứ!

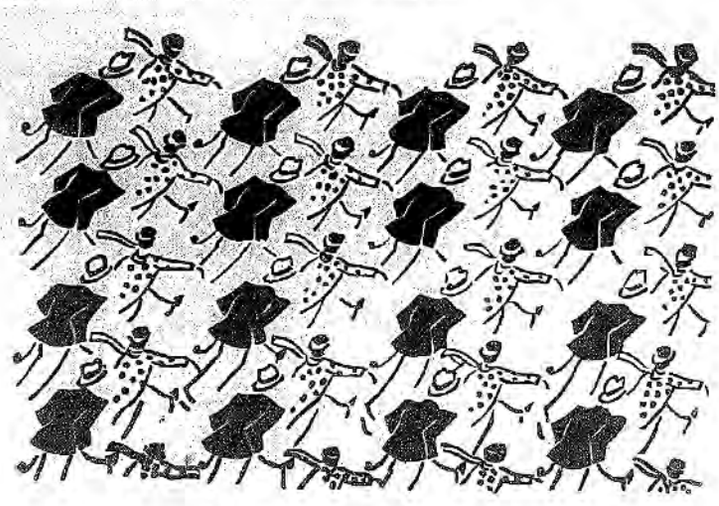

Cảnh Hội-chợ dưới mắt Đông-Sơn

Thứ đá đen

Cạnh đấy là gian bày của tỉnh Hải-dương. Tỉnh Đông ta chỉ có nghề làm đá là đặc biệt. Hàng đá năm nay cũng như hàng đá năm kia — không có gì khác. À quên! có mấy cái túi đá — cái bị đá thì đúng hơn — sơn rất khéo, song nghĩ mãi không biết dùng nó để làm gì.

Bên trong bày một tảng than lớn của sở than Đông-triều. Trông hòn than lại nhớ đến các cụ ta xưa: khi hãng than Hongay bấy giờ để xin khai các mỏ than ở đó, các cụ ta không hiểu họ lấy than để làm gì. Rồi mãi mới biết nghề đào than đỏ, dùng để đốt; các cụ ta bèn cho đốt thử mấy hòn. Đốt hết ba đồng rơm mà than không thấy cháy! Các cụ lắc đầu, cho họ là nhằm bèn ký giấy cho khai mỏ. Các cụ có ngờ đâu bao nhiêu lợi ở chỗ đó!

Xin giới-thiệu với bà con

Ngậm ngùi đi ra, chợt trông thấy một cảnh lạ, Hội-chợ xưa nay chưa từng có. Trên bãi cỏ xanh, mấy ngôi mộ bằng « tạo-thạch » nằm song song như muốn mời mình an nghỉ. Trên cái biển to cắm đấy, có mấy hàng chữ:

« *Văn-minh Âu-mỹ cũng lấy hiền tử hiền tôn làm bản(?), bảo ấy cốt để di truyền tinh thần bảo-thủ hai-cốt được vinh-hiển...* »

Phải lắm: nhìn kỹ thì ra ông Trần-tố-Thịnh là người đã sáng kiến ra được cái ý hay ấy.

Đến nơi xem thì mộ có ba hạng: hai mươi bảy đồng, mười bảy đồng và sáu đồng, thật là nhiều cỗ, ít cỗ, ai cũng có thể mua được (xin giới-thiệu với bà con.)

Người coi hàng nói:

— Chúng tôi còn nhiều mẫu khác ở nhà, ngài cần dùng...

Tôi nói:

— Hãy thong thả.

Hai cụ râu bạc phơ, đứng ngắm nghía mấy cái mộ ra dáng thích lắm. Cụ nọ bảo cụ kia:

— Chỗ này họ để trống là phải lắm, để cho « thiên-địa chi khí » ra vào. Bách niên hoàn thổ, cụ nên mua cái này dùng nốt, cụ ạ!

Mình chưa đến lúc dùng, nên xem mãi cũng đâm chán.

Tầu và ta.

Chợt nghe có tiếng máy hát đưa lại. Đến nơi thấy người mình sùm đông trước cửa hiệu chè Chính-Thái của người tầu: trong hàng đèn điện sáng choang, máy hát kêu inh ỏi. Sực nhớ hình như ta cũng đã có người chế-tạo ra thứ chè nội-hóa, không biết bây ở đâu. Rồ mãi mới thấy một gian hàng vắng ngắt, đã tưởng không có ai, bước vào thấy chủ-nhân đương mải ngắm bức ảnh phóng-đại của mình trên bàn, ra dáng khiếp phục lắm. Hỏi mới biết chè bán cũng kha, và thấy ông nói hương vị cũng thơm, nhưng sao từ hình chè, đến giống của Tầu hết cả.

Sử đã giống tầu mà không bằng tầu, chè lại giống tầu, rồi không khéo lại

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LẬU GIANG-MAI

Đã phát-minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hiệu thuốc LÊ-HUY PHÁCH làm thuốc đã lâu năm đặt phòng riêng để thí-nghiệm bệnh Lậu và Giang-Mai.

Hồi năm 1931 đã phát minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lậu mới phải (état aigu) bất cứ mủ, mau buốt [illegible] chỉ dùng từ 4 đến 6 ve là khỏi nẳn, mỗi ve giá là 0p50.

Lậu lâu năm (état chronique) thường sau [illegible] tiểu vàng đỏ, hay đục cùng là vẩn-vẩn, lúc đi tiểu thấy nóng, từ chỉ mỏi mệt, yếu đuối, và còn sinh nhiều chứng khó chịu khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve là triệt-trùng, giá mỗi ve 0p60 và 1 hộp to Bổ-Ngũ Tạng-Trừ-Lâm 2p00 (hộp nhỏ 1p00) là khỏi hẳn. Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ giả lại tiền. Còn bệnh Giang-mai thì bất cứ nặng đến đâu, uống thuốc của bản hiệu cũng chóng khỏi [illegible] là bệnh Lậu, ai ai đều biết.

Ai muốn hỏi điều gì, xin đính theo timbre 0p05 để tiện việc trả lời. Ở xa mua thuốc gửi thư về sẽ gửi theo cách lĩnh-hóa giao-ngân (C. R.)

Thư và mandat xin gửi cho:

M. LÊ HUY PHÁCH, 12, route Sinh Từ, Hanoi, Tonkin

...ĐÈN CỬA RA

kém Tầu nốt, cái gì của mình cũng Tầu. Tầu hết.

Ông nói không thể người mình không mua, lại phàn nàn rằng hàng không có ai đến. Sao ông không để cái máy hát đấy có được không?

Vừa ra vừa tiếc cho người mình không biết cách làm quảng cáo. Thì trong một gian hàng của ta gần đấy vẳng vẳng có tiếng hát. Ừ, có thế chứ! Nghe rõ thì ra bài «Tứ-đại-oán», đàn ca não nùng. Thảo nào hai bà ngồi hàng lim dim ngủ, mà tôi vào một lát cũng thấy hơi thiu thiu, nên vội vàng ra ngay.

◆

Chỉ 5 giờ là có tang

Đi một bước lại gặp những biển quảng-cáo của Phạm-Tá, phó ruồm Bờ-hồ nói cho mà biết; ai muốn chỉ trong năm giờ đồng hồ có tang thì nên đến đó.

◆

Dậm mắt

Bắc-kỳ ta, đồ đồng, khảm, thêu xưa nay vẫn có tiếng khắp cả Đông-dương. Vậy phải đi xem cho hết, để biết những hàng ấy nổi tiếng vì cái gì.

Đồ đồng chỉ có hai nhà, Đức-Lợi và Phùng-văn-Kim, là có một vài thứ khá: hình dáng coi cũng có vẻ mỹ-thuật đôi chút. Các hình vẽ đền khắc bằng đồng rất là tinh sảo, nhiều sợi mềm và khéo chẳng khác gì khảm trai. Có thứ đồng hun, đem dùng làm lư-hương hay các đồ khác rất đẹp.

Nhưng không biết cách sếp đặt trong gian hàng, không biết cách bầy biện để chưng một vài thứ hàng đã trọn lựa sẵn, cho nổi giá trị. Chỉ thấy bầy la liệt đủ thứ, làm loạn mắt người xem vô ích.

Người mình chưa hiểu rằng ra hội-chợ không phải chỉ cốt để bán, nhưng cốt đem một vài kiểu mẫu đẹp để phô diễn cái khéo của mình.

Nên sang các gian hàng của sứ Indes Néerlandaises mà xem cách bầy biện của họ, rất giản dị mà rõ ràng minh-bạch.

◆

Thiếu chút mỹ thuật

Nghề khảm của người mình vẫn đứng yên, không nhúc nhích. Vẫn những cái về ngô nghê ấy, — nếu ngô nghê còn là khá — vẫn những mùi lòe-loẹt như cũ. Nếu không chịu sửa đổi, mượn những người vẽ giỏi chế kiểu và tìm mùi, thì nghề khảm của nước mình trăm năm sau nữa cũng vẫn thế thôi.

Nghề thêu tỉnh Bắc-ninh thì có tiến, nhưng lại tiến không phải lối. Nói riêng về cách thêu cho đúng kiểu vẽ, cho mị mặt, thì thật đã bước được một bước giài. Nhưng cũng như nghề khảm và nghề chế đồ đồng, chỉ thiếu có một chút mỹ-thuật, nghĩa là thiếu nhiều lắm. Thêu mà đến như một bức vẽ bằng mùi, không thể phân biệt được, — thì cái khéo có đấy mà cái đẹp riêng của một bức thêu — tiếc thay! chẳng có đấy.

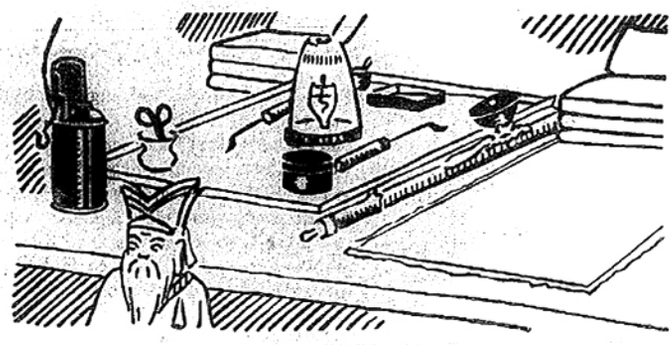

Ai vào gian Hà-đông, cũng phải đứng lại ngắm thứ hàng nội-hóa này

Cần hơn cả những nghề khác, nghề khảm và nghề thêu xứ ta phải có một nhà mỹ-thuật khá đứng trông nom chỉ bảo. Các nhà buôn ta còn đợi gì nữa mà không dùng đến các ông sinh-viên trường mỹ-thuật Đông-dương? Trường mỹ-thuật lập ra chỉ cốt giúp các ông, mà chính những ông tốt-nghiệp trường ấy hiện giờ cũng đang đợi các ông đấy!

◆

Không ngồi được

Đến đồ gỗ thì sao mà lắm thứ cồ thế: chạm chồ tỉ mỉ, vụn vặt, gỗ uốn ra uốn vào như thân con rắn, kiểu lại kiểu đời Louis XIV, louis XV bên Pháp. Không nói đến sự đẹp; ngồi đến những cái ghế ấy cũng chưa biết có được hay không? Nhất là những cái sập gụ chạm quả, uốn chân quì, thật đáng cho ta phải khiếp phục cái tài của các nhà sáng chế ra những thứ quí hóa ấy. Nhưng xem ra các bà vẫn còn thích lắm và thường thường thì nhà annam nào khá khá cũng có một bộ như thế!

Bàn ghế của các nhà Phúc-Mỹ, Mỹ Thái, Nguyễn-như-Lâm, bằng lát hay nằng gụ, làm rất công phu, song hơi tây quá, không hợp với mọi đồ dùng khác của người mình. Một vài bộ gụ hay trắc mầu đen trông khá; nhà Galerie d'art có một bộ Salon được, mấy cái bàn con xinh xinh để coi.

Một bông hoa

cứ xem mặt dưới đủ rõ. Mặt nào chúng tôi cũng sơn rất cẩn thận, không như các ông, chỉ cẩn thận được có cái bề ngoài mà thôi.

Hàng sơn của ta được các nhà Mỹ-thuật giúp đỡ, nên tuy còn kém hàng Nhật, nhưng cũng đã tiến bộ lắm lắm. Những hộp sơn nho nhỏ của ông Trần, những bức bình phong của Galerie d'Art trông cũng khá đẹp.

◆

Bóng tệ

Đã quá 6 giờ chiều. Người vào xem càng ngày, càng đông, đèn điện trên viện Maurice Long chiếu sáng khắp hội-chợ. Dưới ánh đèn, xuyến vàng nhân mặt của các cô thiếu nữ lấp lánh, áo đoạn, áo nhung thướt tha, trông vui tệ. Đầu các công tử đã bóng lại bóng thêm, họ lại còn làm cho thêm bóng nữa.

Những gian trong cùng chợ, lúc nãy vì mưa nên đông khách, bây giờ lại trở lại vắng vẻ lạnh lẽo như cũ.

Trong một gian hàng đồ gỗ, một ông ngồi co ro trên chiếc sập, dáng buồn dầu. Thấy tôi vào, ông hơn hở ra tiếp, nên câu truyện cũng đậm đà. Ông than phiền hàng ế quá, khách mua hàng không có ai. Xem ra hàng này vắng vẻ lắm thì phải. Ông vội nói:

— Không, cứ chiều thì bên kia đông, sáng thì bên này đông...

— Ồ, tại sao thế?

Ông cười đáp:

— Có gì đâu — chỉ tại sáng nắng bên ấy, chiều nắng bên này. Nhưng tuy vậy, khách mua cũng vẫn không có ai.

Mấy cái biển lạ

Đi ra, nhìn thấy ngay cái biển trên đề mấy giòng chữ tây:

(xem trang tư

Nhà thợm PHẠM TÁ

Tốt nghiệp trường Hoá học chuyên môn Paris

Vừa tốt... Vừa rẻ

THUỐC LẬU THANH-HÀ

Bệnh Lậu là một bệnh có vi-trùng (*gonocoques de Nesseir*) Khi mới mắc quy đầu sưng, ra nhiều mủ đái thấy buốt tức. Từ ba tháng trở đi, nếu chữa không hết nọc bệnh thành kinh niên (*état chronique.*) Tuy thấy, dễ chịu hơn lúc mới bị, mủ ra ít hoặc có khi không có, song những khi mệt nhọc, thức khuya rượu say, bệnh lại phục phát, trong nước tiểu thường có vẩn như sợi chỉ (*filament*), nhưng rất khó chữa, có người dằng dai đến mấy năm không khỏi. Ngài nào muốn khỏi một cách chắc chắn xin mời lại, hoặc viết thơ về hiệu THANH-HÀ mới mắc dùng số 6, kinh-niên dùng số 7. chỉ trong vài tiếng đồng-hồ là bệnh đỡ ngay. Vả lại chất thuốc hòa bình không bắt đi đái rắt, không mệt nhọc như những thuốc có ban miêu. Dùng thuốc đi làm như thường.

giá 0p60 1 ống

Sau khi bệnh tình đã khỏi đàn ông muốn được bồi bổ cho chân thận lại như xưa (khỏi váng đầu đau lưng di-tinh mộng-tinh v. v.) thì nên dùng KIÊN-TINH-TỬ-THẬN-HOÀN. Đàn bà muốn được kinh-nguyệt đều hòa lợi đường sinh-dục, khỏi khí hư, đau dạ con v. v. thì nên dùng ĐIỀU-KINH CHỦNG-TỬ-HOÀN. Hai môn thuốc này ai dùng qua cũng đều được kết quả rất mĩ-mãn. Giá một hộp 1p50. Ở xa viết thơ về kể bệnh sẽ có thuốc gửi cách lĩnh hóa giao-ngân

Có phòng riêng để thụt rửa rất vệ-sinh

Có nhận chữa khoán không khỏi không lấy tiền

Thanh-Hà dược phòng

55, Route de Huế, HANOI

Thực vậy! Thực vậy! Không giám khoe tài

Môn thuốc trị chứng *đau gịa giầy* của *Quảng - Đức - Sinh* được phòng chúng tôi, do y-sĩ *quan Ngọc-Sơn* nghiên cứu rất tinh vi, đã chữa giúp lắm bệnh nhân, có chứng ấy thực rất thần hiệu.

Mới đây Mme Trương-đức-Hữu chủ nhà hát Phúc-Thắng và M. An-Phú số 4 hàng B5 Hanoi, cũng có chứng đau gịa-giầy, có lấy thuốc của bản đường điều được khỏi cả.

Bản đường xem mạch, bốc thuốc, chuyên chữa các chứng ngoại cảm, nội thương và có đủ thuốc hoàn tán sẵn xàng gói giấy hay đóng hộp để các bệnh nhân đi xa, tiện uống không phải sắc.

Bản đường chủ nhân xin sẵn lòng mách dùm các bệnh nhân các phương để phòng các chứng bất kỳ.

Kính cáo

Quảng-Đức-Sinh

31, phố hàng Bồ, Hanoi

Mặt ngọt tình Lạng ... ruồi bâu.

Hoa đẹp thành Nam. . . người bâu!

«Một cái buồng không có chiếu cói xe, thì cũng như một cái vườn không có hoa» (un salon sans tapis en jonc retors est comme un jardin sans fleur). Văn quảng-cáo mà có thi vị quá!

Xa ít nữa, nhìn vào gian hàng Orphée bán máy ảnh lại thấy đề:

« Xin dừng sờ các người làm công của chúng tôi sẵn lòng tiếp»: (Prière ne pas toucher nos emphoyées sont à votre disposition)

Cố nhìn thì không thấy cô nào bán hàng, nghĩ bụng gian hàng không có cô con gái thì cũng như một cái buồng không có chiếu cói se, vậy ta không nên vào.

Trông sang bên kia, thấy mấy gian hàng của xứ Lào. Ta thử vào đấy xem xứ Vạn-Tượng có sản xuất được con vọi nào mới không. Sản vật cũng thấy như mọi năm, không có gì khác. Một ít gỗ quí, một vài tấm bằng thêu rực rỡ. Có hai người Lào, vận áo tây, quấn cái sampot, đi đi lại lại như hồ trong chuồng.

Sực nhớ mình cũng biết được 1 câu tiếng Lào, bèn lên giọng hỏi:

— An ny khuôm lao va chăng dầy? (1)

— Thấy anh ta đứng ngẩn, dương to mắt nhìn mình, như cho là lạ lắm.

Tôi vội vàng quay đi, vì mình cũng chỉ biết có thế, đứng lâu nhỡ nguy to. Ra cửa anh ta còn đứng nhìn theo, ra dáng khiếp phục cái tài của mình lắm. thành thử tôi cũng dám ra khiếp phục tôi nốt.

◆

Ô-tô và hòm cưới

Qua chỗ bãy các ô-tô xem: đẹp thực là đẹp, đẹp hết chỗ nói, chỉ hiềm vì mình không có tiền mà thôi.

Gần đấy lại có hai dãy hòm sơn đen, tối hòm cô dâu mới, mới về nhà chồng:

— An ny khuôn lao va chăng đấy?

một người con gái nằm trầm tư mặc tưởng ở dừa, không để ý đến khách qua lại. Mùa này là mùa cưới, sao hòm cô không bán chạy. nên vì thế mà cô buồn

◆

Sợ cũng ngáp theo

Nghe tin, trong dịp hội-chợ, báo Nông-Công-Thương hàng ngày in hơn một vạn tờ để biếu không, thật là tiện cho các bà đi mua hàng quá. Tôi bèn tìm đến, xem bạn đồng-nghiệp có ý kiến gì hay về Nông, Công, Thương để công bố cho mọi người biết. Đến nơi, ghé vào thấy hai ông ngồi đối diện đương thi nhau ngáp. Hai ông có lẽ buồn, mình vào trông thấy các ông không khéo lại buồn nốt, chi bằng ta lui ra là hơn.

◆

Nhầm đấy!

Xa xa thấy một người lính ta đứng ngay ngắn, giơ tay chào theo lối nhà binh, đã tưởng có quan binh đến xem hội chợ, đến gần mới hay là một cái hình quan sáu bằng gỗ của một nhà thợ may.

Hai người — người lính và người gỗ — đứng ngây nhìn nhau năm phút không chớp mắt, sau người lính thật cúi mình, quay gót rồi kính cẩn ra đi.

○

Đi «gia»

Mình cũng sắp phải đi thôi.

Quay nhìn lại, đèn vẫn sáng, người vẫn đông, vẫn vui vẻ như cũ

Bây giờ, các cô đi lại, lại càng yểu điệu, thướt tha hơn trước. Các cậu lại càng tung, kéo cái yo-yo, vùn vụt nhanh như gió, cũng hơn trước.

Trông cái vẻ sáng sủa, ông ánh của lượt-là, cái vẻ phong-lưu của các công-tử, tôi lại nhớ đến nhời than-phiền của ông ngồi co ro trên sập gụ.

Trong cái lộng lẫy của cảnh hội-chợ ban đêm — tiếng mạnh bạo của kèn tây máy hát, có lẽ đã che lấp một tiếng khác, rầu rĩ hơn.

Thầy cai say rượu trông lóa

Ra đến cổng, thoáng được nghe câu nói của một chàng công-tử đang giựt cái yo-yo:

— Hội-chợ năm nay kém lắm, chẳng có món nào khá cả.

VIỆT-SINH
Phóng-viên báo Phong-Hóa

(1) Cái này tiếng Lào gọi là gì?

Hai quang cảnh

Hàng bánh ngon

Hàng bánh không ngon

Ngoài giờ học tại trường công và trường tư, học-trò muốn thi bằng Sơ-học Pháp-việt được chắc chắn, nên luyện thêm Pháp-văn và Toán-pháp.
Hỏi trường Thăng-Long.
Số 2 và 9 Hàng Cót.

NÊN DÙNG
Sà phòng thơm rửa mặt hiệu
MONDIA
vừa thơm, vừa rẻ, Có bán khắp mọi nơi

Thuốc-lào Đông-A
Giống như thuốc lá
Hút ngon, lâu hết.
Bỏ túi rất tiện.
Ai muốn mua buôn
gửi thư hỏi Trần-Hiệt
Ninh-Giang-Ninh-Giang.

THƯỢNG KHÁNH Y-QUÁN
Grande pharmacie sino-Annamite
Những thuốc gia-truyền đã nổi tiếng trong 70 năm nay
Thuốc tẩy. — Dùng thuốc này mà tẩy, không phải kiêng cơm, nống vào không đau bụng, người không nhọc mệt, ai dùng qua rồi cũng chứng nhận như thế. Giá bán nhất định 5 xu một liều, mua buôn tính giá riêng.
Thuốc đau mắt. — Thuốc này là một phương thuốc gia-truyền có đã ba đời nay, dù đau nặng nhẹ, hoặc màng mộng lâu năm, dùng thuốc này chỉ trong giây phút, tra vào mắt thấy quang ngay, người nhớn trẻ con đều dùng được cả. Giá bán nhất định một hào một lọ, mua buôn tính giá riêng.
Nước hoa nguyên chất — rất thơm, bán cực rẻ. Giá 2 hào một lọ.
Thuốc ho — Dù ho lâu, mới ho, ho gió, ho đờm ra như cái gà, ho ra huyết, ngày ho đêm ho, người hơi ngày ngấy sốt nóng, người lớn hay trẻ con nên phải xin đến ngay THƯỢNG-KHÁNH Y-QUAN 172 phố Huế, Hanoi
Thượng Khánh Y-quan 172 Route Hué, Hanoi

Sắm đồ nữ-trang!
NÊN ĐẾN
HIỆU VẠN-TƯƠNG
Chính hiệu Bà Lục
số 293 k. Phố Chợ sắt Hải-phòng
Có bán theo cách Hỉnh hóa giao ngân.

HIEU ICH-CAT
47 HÀNG GAI HANOI
LÀM ĐỦ CÁC THỨ
DẤU VÀ CLICHÉ
GỖ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
CAO-XU VÀ BIÊN ĐỒNG

Một lối quảng cáo . . . hiệu nghiệm !

TỪ CAO ĐẾN THẤP

Phong dao mới

Ngày khai Hội-chợ đến rồi,
Chị em sắm sửa áo mùi, khăn san.
Sắm sanh bộ áo cho sang,
Khắp các gian hàng giả dạng đi mua.
Tưởng đi Hội chợ sắm đồ,
Thực ra chỉ cốt đi phô áo quần.
Rập rìu tài tử, giai nhân,
Một phần xem Hội, chín phần xem nhau.

Nam Chân

◆

Khảo cứu

Hai nhà khảo cổ vào xem nhà Bác-cổ ở Hanoi, đứng ngắm một pho tượng cổ, một ông tấm tắc khen:

— Cổ, cổ thật.

— Cổ à? Chưa cổ bằng ông Nguyễn-văn-Tố.

— Ông Tố có cái gì là cổ?

— Ông Tố óc cổ, làm ở nhà bác-cổ, cái gì cũng cổ mà cổ nhất . . . là cái búi tóc rậm

Báo Đông-thanh có muốn « khảo cứu » về loài chấy, nhờ đến bởi ông Nguyễn-văn-Tố!

◆

Ngự-lâm pháo-thủ

Nước Pháp có bộ ba « Cochet, Borotra, Lacoste ». Ta cũng không kém gì Pháp, cũng có bộ ba « Dương — Giáo — Bính ». Có khác, bọn chăng ở chỗ ba nhà quần vợt Pháp nổi danh khắp thế giới mà ba nhà quần vợt Việt-Nam chưa nổi danh khắp thế giới, hoặc là ở chỗ bọ được cả nước Pháp tặng cái mỹ-hiệu « Ngự lâm pháo thủ » mà ông Giáo tự tặng cho mình cái mỹ hiệu « ngự lâm pháo thủ ».

Ông Giáo và Cochet

Trong bọn ngự-lâm pháo-thủ nhà, ai là Cochet? Ai? Ông Giáo chứ ai! ông Giáo giống Cochet, nhưng cũng có chỗ không giống Cochet.

Cochet có cửa hàng ở Lyon, ông Giáo cũng có cửa hàng ở Thanh-hóa, Cochet cầm vợt, ông Giáo cũng cầm vợt, Cochet thua Vines, ông Giáo chắc cũng thua Vines, vì thế ông Giáo giống Cochet.

Cochet được anh em quần vợt Pháp yêu mến, ông Giáo cũng được anh em làng quần vợt Annam (nhất là trong Nam-kỳ) yêu mến. Cochet nhũn nhặn, ông Giáo cũng nhũn lắm, biết người lắm. Còn nhớ độ nào Chim — Giao ra bắc lần đầu, ông Giáo vồn vã đến hai nhà tài tử ấy một cách lạ. Đến lúc Chim bạ Samarcq, ông lại ra công viết báo mừng Chim là một bạng nhà nghề đã đánh đổ được tài tử Samarcq.

Cũng vì cảm cái tình tử tế ấy của nhà Cochet Giáo, nên lúc Chim, Giao qua Thanh, không muốn tranh hùng với ông, nên lúc ông vô Nam, thiên hạ thấy ông đến đánh, sợ ông thua nên buồn buồn nên giở về cả, chỉ còn một mình ông trên sân quần!

Ông Giáo hơn Cochet ở chỗ ấy!

Xem như thế mới biết rằng mấy nhà quan vợt Pháp chưa đáng làm lính Ngự-lâm chỉ có ông Giáo mới đáng làm lính ngự lâm» hay là cái tên «ngự» lâm pháo thủ » là của ta, mà bên Pháp họ bắt chước? Biết đâu đấy!

Ông Giáo hơn Cochet nhiều

Cochet chỉ là một nhà quần vợt, ông Giáo lại là một nhà báo chế, nghe đâu lại mới là một ông nghị - viên phòng Canh-nông Thương-mại phía bắc Trung-kỳ nữa.

Lạ một điều là ông Giáo, Francois Giáo, là nhà theo mới, lúc ra ứng cử lại đi đối với cụ Hoàng-giáp Lý, một nhà theo cũ.

Ý hẳn cụ Hoàng-giáp Lý nhờ thanh danh ông mới đắc cử.

Ai bảo chỉ ông Quỳnh mới biết tùy gió phất cờ!

◆

Con Rùa Ng-công-Tiểu

Ông Ng-công-Tiểu, có chân trong hội khảo cứu về khoa-học ở Đông-dương, chủ nhiệm kiêm chủ bút báo Khoa-học, tham-tá Canh nông, tòng sự ở trường Cao-đẳng Nông-lâm, chủ nhân trại Thủy-tiên-Trang và nhiều đồ vật lạ khác nữa... vừa mới phát minh được một điều lạ. Ông mới tìm thấy một con rùa kỳ quái lắm. Con rùa ấy mùi vàng, chấm đen, dưới bụng lại có hai miếng sương có chốt ở đữa, mở ra mở vào được như hai cánh cửa có bản lề. Lúc nó ngủ, hai miếng xương ấy khép lại, trông giống như một cái hộp hay là một cục đá có vân.

Ai muốn xem con rùa lạ ấy xin mau mau lại Thủy-tiên-trang trong vườn bách-thú, vì ông Tiểu sắp gửi nó sang bên viện Bảo-Tàng về vạn vật học bên Pháp.

Con rùa la ấy, sắp gửi sang Pháp, có lời mừng cho nó.

Đâu là chân lý

Trong mục « đâu là chân lý », báo Thực-Nghiệp có nói đến Phong-Hóa, đến nhà săm, bên cạnh tòa báo P. H. tỉnh cờ lại có nhà săm. Có người nhầm, muốn vào thăm Phong-hóa lại hóa ra đi tìm đến chốn phong-hóa... cái nhầm ấy cũng không lấy gì làm lạ, cũng như ta nhầm, nhầm nhà săm với nhà báo, nhầm con gà với con phượng, nhầm báo Thực-Nghiệp với báo Phong-Hóa...

Nhưng Phong-Hóa còn có người biết ở gần nhà săm. Đến như báo Thực-Nghiệp ở đâu, không ai biết nữa! Ta phỏng theo câu hỏi «đâu là chân lý» mà hỏi « đâu là tòa soạn báo Thực-Nghiệp» thì chỉ riêng mấy ông viết báo Thực Nghiệp là trả lời được.

Một cuộc bút chiến trong Nam

Ông Đào-trinh-Nhất bị bắt

Nhân việc ấy, báo Công-luận quay ra công kích báo Đuốc-nhà-Nam, báo Đuốc-nhà-Nam lẽ tất nhiên là phải quay lại công kích báo Công-luận.

Cuộc bút chiến mới đầu còn từ tốn, dần dần hăng hái như một cuộc đại chiến ta thường thấy sảy ra ở chợ Đồng-xuân hay... chợ Hiên-thành. Ông Thông Reo ở Công-luận reo dữ đội đến nỗi người nghe hóa điếc cả, ông Phong-Trần ở Đuốc-nhà-Nam ở đâu ra mà đầy cả gió bụi... và cả bụi nữa.

Báo Trung-lập hậm dọa bới xấu đời tư của ông Nguyễn-phan-Long, chủ nhiệm báo Đuốc - nhà - Nam. Đuốc-nhà-Nam cũng hậm dọa bới xấu đời tư của ông Trần-thiện-Qui, Chủ-nhiệm báo Trung-Lập.

Còn mấy ông Diệp-văn-Kỳ, Nguyễn-văn-nhã, ông nọ cho ông kia là dốt, ông kia bảo ông nọ là dốt, ai không biết cứ tưởng các ông ấy dốt hết! Chắc các ông lấy thế làm mát dạ hẳn!

NÊN ĐỌC
BÁO ĐÔNG-PHƯƠNG
Tạm ra mỗi tuần 2 kỳ — Thứ ba và thứ sáu
Nghị luận sác dáng — Tin tức thành thực
Directeur : TRẦN-VỸ
Tòa báo : 86, 89 Rue du Pont en Bois — Hanoi

PHÒNG THĂM BỆNH
của Bác sĩ Nguyễn-văn-Luyện
8, Rue de la Citadelle
Khám bệnh ở nhà và đi thăm bệnh mọi nơi.
Chữa bệnh bằng điện, khỏi được các bệnh kinh-niên.
Ở số 8 Phố Đường Thành
(hay là Cửa - Đông bàng Da, sau phố Xe Điện)

(Tiếp theo kỳ trước)

Chiều hôm ấy là một buổi quan rọng trong đời tôi.

Cứ theo lời thầy đồ tôi, thì ngày vỡ lòng rất có can-hệ đến cả một đời học của tôi về sau. Vì thế nên thầy tôi phải kính-cẩn làm theo lễ nghi.

Thầy lại viện cả một câu chữ Hán, một câu trâm ngôn của thánh hiền vì hình như một việc thầy làm, một câu thầy nói đều có chịu ảnh hưởng của Nho-giáo!

Thầy giơ ngón tay trỏ, cúi đầu xuống mà thong thả đọc rằng:

— Vật hữu bản mạt, sự hữu chung thủy, kỳ bản loạn nhi mạt trị, giả phủ hĩ... Vậy thì đối với việc học của cháu hai Linh, cái lễ khai-tâm cần phải long trọng, vì là gốc, là bản của sự học.

Mẹ tôi tuy không thuộc về nho phái nhưng được cái rất thuộc phương ngôn tục ngữ. Đứng nghe ông đồ nói chữ, mẹ tôi cũng bèn chêm vào một câu:

— Vâng! cụ nói chí phải, việc gì cũng vậy: đầu có đi thì đuôi mới lọt.

Ông đồ nhích mép cười nhạt, còn cha tôi thì ra ráng khó chịu và bảo mẹ tôi

Việc học hành là việc trọng, bà biết đâu mà cũng bàn tán. Bà nên xuống nhà sắp sửa sôi, gà, rượu để cụ nhi làm lễ khai tâm.

Mẹ tôi tuy hay rở lý sự, nhưng rất biết phục tòng, nghe cha tôi thì lẳng lặng xuống nhà ngay.

Nửa giờ sau, mẹ tôi và vú già bưng tên một mâm sôi đậu và một mâm nữa trên có đặt hai con gà luộc, và một trai rượu ty. Cha tôi trông thấy vội kêu:

— Sao bà mày hoang thế, giết làm gì những hai con gà?

Lần này thì mẹ tôi không thể nhịn được nữa, cãi lại liền:

— Ông cứ biết việc ông, còn việc tề gia nội trợ phải để mặc tôi mới được. Ông tính nhà sáu, bảy miệng ăn thì giết một gà làm sao cho đủ?

Thầy đồ cũng bênh mẹ tôi mà rằng:

— Bà hàn nói rất phải, việc bếp nước phải để mặc đàn bà, người quân tử không nên gần, quân tử viễn trù.

— Trông cụ sùng sính như lễ sinh.

Thầy đồ tôi không thèm để ý tới câu bình phẩm của đờn bà, khoan thai giũ ống tay áo thụng rồi ung dung bước vào trong chiếu, thong thả lễ bốn lễ, sau mỗi một lễ lại đứng chờ vài giây đồng hồ như đợi người sướng hương bái vậy.

Xong, cụ chắp tay vào ngực đi lượn ra mép chiếu, lui lại hai bước, lạ

Nhất là bà hàn lại là một trang nội-tướng đậm đang. Cứ trông hai con gà, bè uốn cổ và hai cánh như hai con phượng múa thì đủ rõ. Vả mổ hai con gà là phải, một con lễ thánh và một con cúng chư hiền.

Trong khi ấy thì mẹ tôi đã bầy hai mâm gà, sôi lên án thư, và thắp hương cắm trong chiếc bát con phụng đầy gạo. Còn vú già thì giải chiếc chiếu hoa cạp điều xuống đất.

Ông đồ mặc cái áo thụng xanh của cha tôi dài lê thê gần chấm đất, vì cha tôi thì vừa to vừa lớn mà ông đồ thì lại vừa thấp vừa gầy. Mẹ tôi đứng nhìn không thể nhịn cười được.

đi vòng vào giữa chiếu rồi qui xuống và đưa mắt bảo anh tôi rót rượu. Anh tôi lên mười một tuổi mà người con nhỏ loắt choắt, phải đứng kiễng chân mới với tới chai rượu đặt trong mâm rồi mở cái nút cuộn bằng lá chuối khô, tỏ mô ghê vào mũi ngửi.

Ông đồ đương qui, chắp tay sắp giơ lên trán, trông thấy liền đứng phắt rậy ra cốp anh tôi hai cái nên thân mà mắng rằng:

— Mày ngao mạn thánh hiền thực! dám hưởng trước ngài!

Anh tôi đau quá, nước mắt chạy quanh, nhưng sợ phải đòn, nên không dám khóc ra tiếng, đứng ngay người ra và ấp úng:

— Bẩm... con có... uống lắm... con chỉ ngửi.

Ông đồ lại tát thêm cho cái nữa.

Mày giỏi lắm, ngửi cũng như uống. Mày có trông thấy qui thần uống bao giờ không, nhưng các ngài vẫn hưởng, nghĩa là cũng ngửi như mày ấy hiểu chưa?

Anh tôi tuy chẳng hiểu gì hết, nhưng cũng cúi đầu trả lời kính cẩn cho qua cơn giận của thầy:

— Bẩm thầy, con hiểu rồi ạ, lần sau con không dám ngửi nữa ạ.

Có lẽ ông đồ cũng chưa được hả giận vì chưa viện được câu trâm ngôn nào của thánh. Ông liền cầm chai rượu ném lên chiếc giường bên. May mà chai đã rút chặt và thầy lại ném gượng rẹ, không thì rượu đã tung tóe ra cả chiếu. Rồi thầy lại gắt:

— Mày quên câu, « tế như tại, tế thần như thần tại » rồi, sao?

Bây giờ thầy đã viện được lời thánh giậy thì hình như cơn giận cũng nguôi nguôi giận, nên thầy tươi cười bảo mẹ tôi cho đi mua ngay chai rượu khác để làm lễ. Mẹ tôi là một người đàn bà bao giờ cũng giữ được lương-tri, thấy thầy đồ tôi bảo đi mua thì vội kêu lên rằng:

Giời ơi! uống làm sao hết hai chai. Thôi thầy ơi! không có các ngài lại say lử say lừ như ngày nào ấy!

Cha tôi cho là mẹ tôi nói ngang như cua, cười mà bảo rằng:

— Việc lễ bái là việc trọng, bà hiểu sao được. Vậy bà cho đi mua rượu ngay về để cụ nhi làm lễ.

Mẹ tôi tuy phải vâng lời nhưng không phục. Vừa đi vừa lầm bầm. Còn ông đồ thì im lặng ngồi chờ mua rượu mới về để vào làm lễ.

(Còn nữa)

Nhị-Linh

Bà Nghị — Kìa bà hàn đi đâu đấy? chán làm sao mà một mình sang thế?

Bà Hàn — Ấy cháu đau răng, tôi định đến bác Đốc hỏi xem nên sang chán đi chữa đâu?

Bà Nghị — May quá, thằng chín này trước cũng đau, mồm miệng sưng to bằng hai thế mà tôi cho đem cháu lại nhà Giồng rằng Trần-quang-Minh chữa vài lần là khỏi

Bà Hàn — Ấy tôi quên bẵng đi đấy, bác Đốc chín trước cũng giồng rằng vàng ở đó, vào khoa công việc cẩn thận và có vẻ mỹ-thuật mà nhất là chữa mấy cái răng cho bác gái cháu thì lại thần tình quá — Chẳng biết có gần đây không?

Bà Nghị — Kia bà, ngay trước mắt, bác cứ trông bảng đề « Nhà giồng rằng » TRẦN QUANG MINH số nhà 199 phố Hàng Bông lờ là phải

Một sự chẳng ngờ

Tướng số xưa nay tôi vẫn cho là một Khoa-học thường thức để tiêu khiển song vì tính tò-mò nên thỉnh thoảng hai vừa rồi tôi có đến chơi nhà ông Thần-cốc-tử số 49 phố Hàng Bông để xem 1 quẻ Cát hung, vẫn hàn tương lai ít rằng ».

Ông nói đều đúng cả nhưng ông có dặn một điều cần thiết rằng phải đề phòng, kéo đến tháng tám này khó lắm vợ chết con chết.

Tôi chẳng để ý đến lời đoán vì vợ tôi đang có thai mà khỏe mạnh; thế mà đến tháng tám này mồng chín con tôi chết, đến mười hai vợ tôi chết một cách chẳng ngờ.

Tôi rất đau đớn, song rất phục tài ông Thần-cốc-tử là một nhà tướng số rất giỏi đời nay. Vậy có vài hàng cảm tạ thực giới thiệu ông với bà con xa.

Bùi-ngọc-Khang

320 Route d'Hué

Cụ lý Toét đi xem Hội-chợ..

Đã hai năm nay, cụ Lý Toét có ra Hanoi một lần để xem « Cát Tôt ». Nay nhân dịp hội-chợ, bác cả Toe, (con giai cụ) lại nhắn cụ ra chơi dỗi già một lần nữa.

Lần này tức là cuộc thứ hai của cụ.

Năm kia từ nhà quê ra Hanoi, cụ đi ô-tô, chẳng may gặp phải chiếc ô-tô « Phong-Hóa » bị một mẻ sợ mất mật. Miếng ngon nhớ lâu, cơ cầu nhớ dai, nên lần này cụ không đi ô-tô nữa. chịu kéo bộ một quãng đường xa cho đỡ tiền rồi mới thuê chiếc xe « thồ tả » lạch cà lạch cạch bò đến Hà-đông, rồi đi xe điện ra Hanoi, cho nên đi đường được bình yên vô sự.

Sáng hôm chủ nhật là ngày hội chợ bắt đầu mở cửa, giời mưa rả rích mãi, làm cho cụ nóng ruột và lo cho hội chợ kém vui.

Lúc vào cửa, cụ lý Toét bị chen, trên đầu thì sồ cả khăn, tung cả búi tóc, dưới chân thì bọ séo tụt cả giầy, khốn đốn, mới qua được cái cửa quay, thế mà hai bố con lại phải giả tiền cửa mỗi người năm xu. Một bào đối với cụ lý Toét là to lắm, ở nhà quê có thể mua đồ ăn được hai, ba bữa nên cụ có ý tiếc đồng tiền, giá thử một bào ấy bác cả Toe không bỏ ra thì cụ bẳn quay về...

Mới lại cái « búi chấy », quấn lại cái khăn lượt mầu nước dưa cho chỉnh, cụ lý đi nghênh ngáo mọi nơi. Mỗi hàng một vẻ, lộng lẫy, rực rỡ, như động tiên, cụ chẳng biết nên xem đâu trước đâu sau, ngơ ngẩn cả người như mán về đồng bằng vậy. Cụ đành cho mặc bác cả Toe dưa cụ đi. khi đứng ngoài nhìn qua cửa kính khi vào trong hàng xem.

Đi qua dãy hàng máy hát, réo rắt dọng hát chèo, sen tiếng nhị, tiếng trống, tiếng mõ, tiếng thanh la, nghe rõ mồn một. cụ ngây cả người không biết tiếng đàn hát ở đâu mà ra. Một lát thấy im. trong cửa hàng có một người ra rút cái giây kéo, một cái hộp đen treo ở giữa cửa xuống, rồi nghỉ ngoáy một lúc, lại rút cái giây treo cái hộp lủng lẳng lên rồi lại nghe thấy tiếng hát sẩm: ... Cụ lắm cảm : « Họ có phép quỷ thuật ».

Đến trước cái cửa kính một hiệu kia, cụ thấy rõ ràng một ông tây mũ áo chỉnh tề, ngồi chễm chọc, sung quanh mình bày la liệt nào vải, nào nhiễu, nào đủ các thứ mùi. Cụ bảo bác cả Toe: « quan lớn đây chứng là chủ hiệu này»? Bác cả đáp : «Đó là một người gỗ, mặt làng sứ mắt bằng thủy tinh, để mặc áo kiểu » bấy giờ cụ mới mở mắt to tướng, có ý nhìn kỹ, thì quả không thấy « quan lớn cậy cửa. »

Vừa rồi, không có người mà có tiếng hát, bây giờ rõ ràng người hẳn hoi, lại không phải người thật.

Ai còn biết đường rào mà mò.

Đi hết giầy, cụ sang giầy bên kia, đến giữa đường gặp một bọn con gái đầu vấn tóc không cái lược giắt cái gì lóng la lóng lánh, mặt phấn, môi son, như người trong tranh vẽ, cô thì mặc áo như vậy cả chẹp, cô thì như vậy cả vàng, cô thì nhấp nhoáng như da con dắn thần lằn, cô nào cũng đều mặc quần trắng lom lốp như người cổ đại tàng.

Có cả chép gập cô thần lằn, hai người bắt tay nhau, miệng cười toét toe, lộ ba hàm răng trắng nõn như hạt bầu, nói với nhau cái tiếng gì, cụ lý nghe chỉ thấy liu-xa, liu-xia. Cụ lạ lùng, kéo tay bác cả Toe hỏi: người nước nào y nhỉ? Có một cậu ăn mặc tây đi cạnh cụ, ngửa mồm đáp : «Người Tân thế giới đấy cụ ạ».

Xem hết giầy hàng nữa, hai bố con lại giắt nhau ra nghe kèn tây. Cụ lý nghe tiếng kèn sen tiếng trống, rạm rật khi nhặt khi khoan, ngẩn cả mặt như chúa tàu, rồi cụ bảo: «Này, cái ông tây béo đứng trước mặt các ông thợ kèn, ông ấy làm gì mà cứ cầm cái que như cái đũa cả giơ lên giơ xuống thế?»

Đến trước một cửa hàng kia, thấy bày mấy bộ xương súc vật. cụ hỏi xương gì có người bảo: « bộ này là xương gà, bộ kia là xương chó ». Cụ bình phẩm : « ở nhà quê ta mổ gà, làm chó, ăn thịt. bỏ xương. ở Hanoi họ chịu khó đem chắp lại bán được tiền. Khôn ngoan thật! »

Gần đây đến hiệu bán đồ thủy tinh, đèn. lọ. cốc. chén. Trước khi vào, bạ cái ô xuống cắp nách kẻo vướng vỡ, phải đến thì khốn, cụ lý Toét cẩn thận, lại dặn bác cả Toe: « Đi thì bấm chân xuống đất nhé. »

Qua hàng bánh bàng, bánh quế. Chẳng biết vì bánh thơm, ngon hay vì cô bé bán hàng xinh xắn, mắt liếc đưa tình sắc như dao cau, miệng cười như hoa nở mà các cậu công tử sùm đen, sùm đỏ, vào mua như ruồi bâu đĩa mặt. Chẳng nhẽ đi Hanoi lại về không, cụ lý cũng khiến vào mua năm xu để về làm quà cho thằng cu Nhớn, nhưng thấy cô hàng tíu tít bán chẳng kịp, cụ bèn sang hàng bên cạnh, là một bà lão. vắng tanh, vắng ngắt, chẳng ai buồn hỏi mua. Mới biết để cho con gái bán hàng là lợi như thế.

Loanh quanh, một lúc, đến chỗ bày mấy cái cầy. Cụ lý bĩu môi chê ngay : « Lưỡi cầy làm thế này thì chết trâu, bò kéo ». Cụ Chánh cựu hỏi bao nhiêu tiền một cái, bác cả Toe xem giá rồi bảo 2p50, cụ lắc đầu : « Đắt gần gấp rưỡi cầy ta ».

Qua hết hàng nọ đến hàng kia, mắt chưa thấy chán mà chân đã mỏi rời. Ngày vui ngắn chẳng tầy gang. giời đã thấy đồ sập tối, đèn máy bật lên như sao sa, cảnh hội-chợ bấy giờ lại một cảnh bồng-lai vậy. Cụ lý đã thấy kiến bò bụng, muốn về nhưng bác cả Toe bảo cụ ở lại còn xem chớp bóng giữa giời không mất tiền. Nói đến chớp bóng cụ lại nhớ cái rạo xem ở bờ sông đêm hôm hội Cát-tét năm kia. Nhưng bận này cụ đã quen rồi, không lấy làm ngạc nhiên như sưa nữa.

May quá, ba người vừa ra đến bãi cỏ thì máy đã phành phạch chạy chỉ phải ngồi một tí đã được xem ngay Cụ xem hết cảnh đầu, là cảnh đi nhà bè trên sông Cửu-long rồi đến các quảng cáo rao hàng, sau rồi đến cảnh thứ hai, chẳng hiểu chuyện trò ra làm sao, mà chỉ thấy ông tây với bà đầm ăn cơm tây, ăn hết món này lại đến món nọ ông tây nhai bít tết đến nỗi gẫy cả răng. suốt trò chỉ những ăn là ăn, mà cụ thì bụng đói như cào.

Tức mình cụ lẩm bẩm : « Có lẽ họ sỏ mắt mình, chớp rặt những cảnh ăn để mình nhìn mồm ».

Cụ nghĩ về còn hơn.. ở nhà đã có sẵn mâm rượu thịt chó đợi...

H. T. C.

Ba Ếch đi xem Hội Chợ

Hội chợ hôm khai mạc đông, đông lắm. Tiếng còi ô-tô lẫn với tiếng người đi xem, sôn sao tấp lập.

Ba Ếch đứng bên vệ đường, ngắm đi ngắm lại người đi xem, nét mặt phởn phơ. Bỗng thoáng thấy một nhà buôn đồ gỗ có tiếng ở Hà-thành sắp sửa đi vào của để riêng cho người thuê cửa hàng trong hội. Ba Ếch vội rảo bước lên, nắm áo ông kia kéo lại, vồn vã hỏi :

— Độ này ông vẫn được mạnh?

— Không dám, cảm ơn ông.

Ông kia ngơ ngác nhìn, nét mặt lâu lỉnh của Ba Ếch, như cố nhớ xem có phải là người quen.

— Ông quên tôi rồi à? Hội chợ lần trước tôi có mua của ông cái tủ gương, bền lắm! Năm nay lại đến tìm người quen đây.

Ông kia mừng quýnh vội vã nói :

— Vâng, còn gì hơn, mời ông vào chơi.

— Ấy, ông để tôi giả tiền cửa đã.

— Không cần, ông cứ vào cửa này với tôi.

Rồi hai người vừa đi thẳng thẳng, vừa nói chuyện, người coi cửa tưởng là có cửa hàng trong hội, không nói nửa lời.

Nhà buôn ta chắc mầm được món hàng hời cứ vừa đi vừa nói, được một lúc, quay lại thì đã không thấy Ba Ếch đâu nữa.

Ba Ếch ở đâu? Ba Ếch đương đứng trong ngôi hàng rượu « Opterg » bảo người làm rót cốc rượu sâm banh.

Uống song thấy khoan khoái trong người, Ba Ếch lại lảng vảng đến hàng bán kẹo, bán mứt, nếm thử mỗi chỗ một ít cho biết mùi hội chợ.

Ăn no, uống say Ba Ếch thấy hơi mệt, chợt nhớ đến nhà buôn nọ giảo bước đến gian hàng gỗ, vồn vã hỏi chuyện rồi rồi ngả lưng xuống cái ghế đệm bông... Đã sắp mơ màng, Ba Ếch chợt đứng lên miệng điểm một nụ cười, Hai cô con gái xinh. ăn vận theo lối Huế, áo vàng dõm trắng, bước vào, theo sau đến hơn mười cậu công tử. Ba-ếch nói, nói mãi, hai cô tưởng là người bán hàng, chịu khó ngồi nghe. Chỉ buồn cho mấy cậu công tử đứng mãi chỏn chân lần dần dần hết cả.

Ngồi mãi, hai cô kia đứng giậy xin phép ra. Ba-ếch cũng cầm mũ nói :

— Tôi xin đưa các cô đi.

— Thế ra ông không bán hàng à?

— Không, tôi cũng là người đi xem,

Đi qua mấy cửa hàng, mấy cậu công tử lại mon đến, đông nghịt. Ba-ếch, nơi nhiều đã thấy khát và nhìn đã no, nhân đi qua hiệu ZITECK rẽ vào... cốc bia to để trước mặt trông đẹp hơn hai cô nọ nhiều, Ba-ếch nghĩ vậy. Ba-ếch thật là có duyên với gái đẹp, đương ngồi uống, trông thấy một cô xinh, vận áo nhung xanh, cổ quảng khăn san, đi một mình... vội đứng giậy mời uống. Cô nọ không từ. ngồi xuống ghế, cầm lấy cốc rượu, nói chuyện.

Ba ếch trong lòng vui lắm, nói chuyện, nói mãi ..

Lúc ấy giời đã tối, ngồi trước người đẹp, uống rượu bia ba-ếch uống đến đâu mát đến đấy. Sau cùng Ếch nói : cô ở đâu, để tôi cho người mang rượu lại biếu.

— Cảm ơn quan, nhà em ở Khâm-Thiên, số 123, quan cho mang rượu lại, mời quan lại chơi uống rượu nhân thể.

Lúc ấy Ba-ếch mới ngả ngửa người ra.

NHẤT-LINH

Nhà quê ra thăm Hội-chợ

— Gớm bà đầm tai hại! ...Từ nay đến giờ bà cứ đứng yên không nhác nhích!

Imprimerie Lithographique
HỢP THANH
96 Rue des Tasser Hanoi
là nhà in thạch-bản có đủ các khí cụ, máy móc, chuyên môn in các thứ giấu hiệu ngũ sắc :
« Hiện pháo — hiệu chè — hiệu — rượu — hiệu hương — lịch v. v... »

Các ngài cần các kiểu đẹp. trong nhà có người vẽ chuyên môn. rất am hiểu về lối khuếch trương đường thương-mại.

Các thợ làm máy rất khéo-léo. đã đào luyện lâu năm trong các nhà in tây nam.

Các ngài cần in các thứ giấu hiệu ngũ sắc, rù nhiều ít, xin mời lại bản sở thương lượng, sẽ được giá rất hạ

Ở xa viết thơ hỏi giá, xin gửi [illegible]

Hợp thành
96 Rue des Tasses Hanoi

Tranh dự thi.— Số 4

— *Tôi nói cho anh biết lần về tôi, khó ng thêm đi ô-tô của anh nữa!*

VUI CƯỜI

Tự vựng hoạt kê

Hội chợ: *là nơi hội họp của các tiểu thư và công tử.*

Bánh ngọt: *là một thứ bánh nếu người bán là cô con gái đẹp thì nhiều người mua.*

Thảm bằng cói: *là bông hoa trong buồng khách, theo lời người bán hàng nói.*

Mã: *là một thứ đồ di truyền linh thần, bảo thả hài cốt được vinh hiển, theo lời ông Trần-tố-Thịnh, tác giả mấy cái mã mới bầy trong Hội chợ.*

Bàn đèn thuốc phiện: *là thứ hàng nội hóa của tỉnh Hà-đông.*

Gấm: *là một thứ lạo nhiều mầu để mặc dùng.*

Chè nội-hóa: *là một thứ chè giống chè Tầu, gọi là chè Tầu, mà không phải là chè Tầu, khó hiểu thật.*

Giấu phẩy: *là một thứ giấu cần dùng để người mua hàng khỏi sở người bán hàng. Thí dụ: xin đừng sở những người làm công của chúng tôi sẵn lòng tiếp.*

CUỘC THI TRUYỆN « VUI CƯỜI »

Bắt đầu từ số 28 bản báo mở một cuộc « thi cười » Trong mỗi số sẽ đăng lên độ bốn, năm bài mà bản báo xét ra là hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng

Giải nhất một năm báo, giải nhì nửa năm báo để thưởng hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo ấy.

Mỗi bài không được quá ba mươi giòng.

Xin để chỗ ở cho rõ ràng, để tiện việc gửi báo biếu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HÀI

Mỗi số báo sẽ có đăng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng:

Giải nhất một năm báo.

Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiều giài 18 phân, chiều ngang 10 phân, có lời chú thích hay không cũng được, miễn là buồn cười.

Ông P.V.Q. Rue A.b. Hanoi
Không phải si-vin
Tranh vẽ

Ông T.V.H Ruelle H.V. Hanoi
85 con đố chữ
1 Tranh vẽ

Ông béo-Mỡ
Anh keo bị đốt
Tính thác mách của trẻ con
Nói liều có lý
Vỏ quít giầy
Thề cá chê chai ống
Dứ trẻ trêu già

Cô N.T.Y. Nam-định
Nhiều Khó
Vợ nhiều Khó ốm

Ông P.C.K. Hanoi
Ái quốc
Hót hay
Rằm tháng tám
Ba lác rôn
Điều cỗ

Ông P.V.K. Hanoi
2 Tranh vẽ

Ông C.H. Rue V.L. Yên bày
Tranh vẽ thầy giáo, học trò
Tranh vẽ người sắp bước xuống bể
Tranh vẽ thầy đánh trò
Tranh vẽ ô-tô đổ
Tranh vẽ người cần thị
Tranh vẽ y tức
Tranh vẽ mán

Ông b.N.K. Rue Charron Hanoi
Sá nói dối

Ông Đ.T.T. Rue Trip. Hanoi
Lương mới
Khó trả lời

Ông N.H.N. Rue P.K. Hanoi
Phòng xe
Khéo mời khách
Cái cối
Thôi cũng được

Ông Đ.Q. Rue O'd. Haiphong
4 tranh vẽ

Cô N.T.L Rue H.V. Hadong
Tính giận giữ
Khỏe hơn đàn ông
Một việc quan trọng

Ông N.V.Qruc Cha. Hanoi
Một đứa đầy tớ khôn
Đánh vợ bằng khăn bí mật
Giấy thấm

Ông N.D.T rue des Hanoi
2 bức tranh

Ông b.X.A Yên-bầy
Bách giò
Ngày giỗ
Kẻ trộm

Ông T.T.H.T.P. qui-nhơn
Thức bất tri kỳ vị
Quan huyện thất vọng
Bà đồ nói chữ

Ông N.M.K.L.D. Nam-định
Quỷ tuyệt
Cô phúc
Gieo dân đời

Ông T.V.T.V. Remo. Hải dương
Tranh vẽ những chữ cho không nên dùng
Thiếu quả đầm bông
Lại trẻ
Anh mù giả
Bắc mạch lối mới
Ăn hết

Nó tha mất đôi gà rồi, ta phải đánh!

Của D.T.T.

Khó trả lời

Trong lớp thầy giáo đang giảng cho học trò nghe về cái công dụng của các bộ phận trong thân thể người ta về cái tài tình của Hóa-công trong việc sếp đặt các bộ phận ấy. Thầy đã cho ta cái gì là đều hữu dụng cho ta cả. Giời làm cái gì cũng có lý!

Này như mắt để trông, lông mi để cho bụi khỏi vào mắt, tai để nghe, bên ngoài lỗ tai lại có vành tai để hứng lấy tiếng động ở người ta đến, mũi để ngửi...»

Thầy giảng đến đấy thì một anh học trò đứng lên hỏi:

— Thưa thầy, thế vú đàn ông để làm gì?

Của N.H.N.

Khéo mời khách

Ô-tô đông chật ních, khách vẫn còn đỗ. Khách thấy xe đông không lên, định ở lại đợi xe khác.

Anh phát vé cố mời, ngài cứ lên thế nào lôi cũng sếp được chỗ để ngài ngồi.

Khách lên xe không có chỗ ngồi, anh phát vé lên mãi, đàn bà, con trẻ kêu oang-oác, mới tìm được một cái khe con, khách ngồi vào không tốt nào vừa. anh phát vé ép mãi, rộng thế này mà ngài không ngồi, ngài cứ nhồi. bây giờ tuy hơi chật nhưng đến lúc nữa xe chạy nó lắc xuống thì vừa.

O

Của T.T.H.

Quan huyện thất vọng

Quan huyện B, mới đội lên hạt nọ, bà lớn còn thu sếp công việc ở nhà quê chưa ra.

Ngay kia, khi ở công đường về, quan kêu chú lính Đăn hỏi:

« May về quê rước bà nay ra đây »

Quan mong mỏi, bỗng Đăn hớ hải chạy vào bảo: « bàáá,,,n quaaa,,,n,bàáá,,,con đã đến ». quan xưa nay có tính hay ghen nên bảo vững thẳng bà vào hậu đường, vì nghĩ không muốn cho người ngoài thấy vợ mình, ngài vào sau.

Khi đến nhà sau, hỏi ơi! một bà già ngót tám mươi tuổi quan thịnh nộ quát lo lên mắng Đăn rằng: « Thằng mày về rước bà thế sao mày lại rước bà nội mày đây a?! »

— Bẩm quan lớn, thật ta bà nội con, con không dám nói leo.

Dọn nhà!

Hiệu Bào-chế Thiên-Hòa-đường trước ở số 25 phố hàng gạo gần chợ Đồng xuân

Nay dọn đến số nhà 20 phố hàng Đường xin xem mạch và bán thuốc như thường.

Vậy các ngài cũ lòng chiếu cố xin rời gót ngọc lại. Bản hiệu rất lấy làm hoan nghênh.

Thiên-Hòa-Đường *chủ nhân*
Hứa-Gia-Ngư.kính cáo

Sắm đồ nữ-trang!
NÊN ĐẾN
HIỆU VẠN-TƯƠNG
Chính hiệu Bà Lục
số 293 k. Phố Chợ sắt Hải-phòng
Có bán theo cách lĩnh hóa giao ngân.

Tranh dự thi.—Số 5

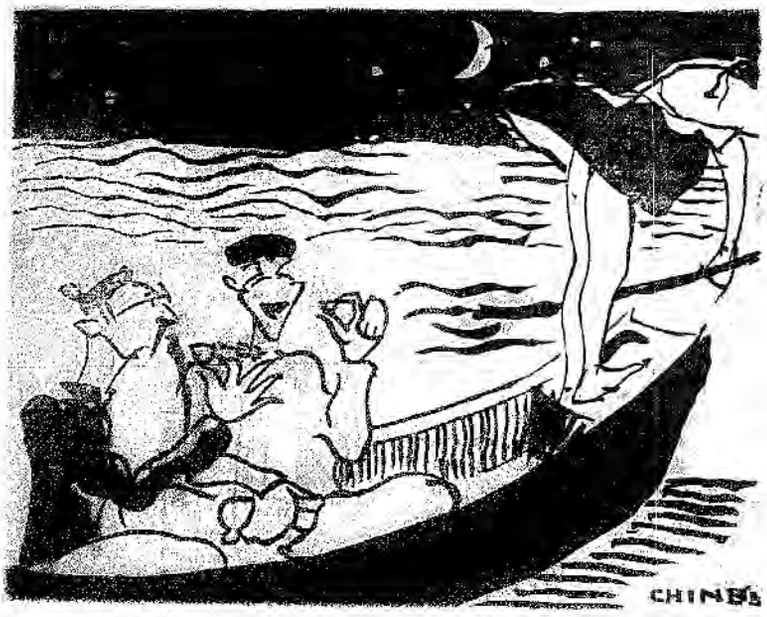

Uống rượu trông..

Họ xem đó . . .

— Các ông mua gì ?
— . . . . Để chúng tôi còn xem đã.

Họ xem đâu xảo lợn

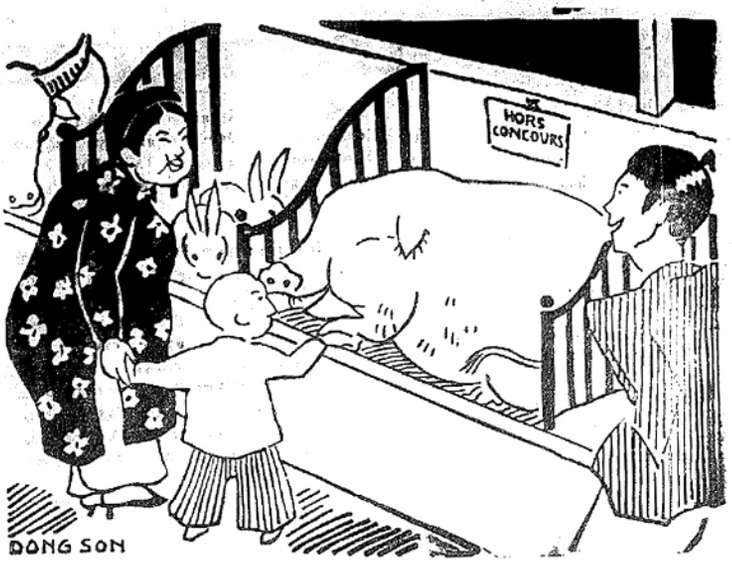

— Gớm . . . Sao mà béo thế !

CUỘC ĐIỂM . . .BÁO

Hai người nói chuyện

— Sao báo Đông-phương lại hay dùng chữ nho ?

— Báo Đông-phương bỏ chữ nho thì còn có cái gì đặc sắc ? Vì vậy viết chữ nho không ai hiểu mà vẫn cứ viết để cho đến ngày thời hẳn không viết nữa.

— Báo ngài sao dùng nhiều chữ nho thế
— Tôi vẫn biết vậy !
— Biết mà ngài vẫn dùng?
— Ấy chính thế . . . ngài tính bỏ chữ nho đi thì hết . . không còn gì nữa!

Ngọ-Báo báo ra buổi trưa, xuất bản về buổi chiều mà bàn rặt chuyện đêm tối, ánh sáng mặt trời buổi chưa thường hay chiếu vào nơi hang cùng, ngõ hẻm, soi rạng « bọn điếm ngang » (nói là thổ lậu thì đúng hơn và lối chơi đêm của bọn loang toàng : bố cho con gái 15 tuổi bán chôn nuôi miệng, ông tham hay ông phán cho vợ đi chơi ngang để lấy tiền cho mình tiêu.)

Những chuyện ấy, qua dưới mắt đàn bà con gái đọc Ngọ-báo chắc bổ chí lắm, nhưng có lẽ chỉ bổ ích nhất cho ông chủ nhiệm tờ báo đó. Vì lẽ thứ hai ấy, nên Ngọ-báo hay bàn chuyện đêm tối.

Báo Phong-hóa ra ngày 6 Octobre số 16, có một bài xã-thuyết đề là « Tinh thần khủng hoảng »

Phụ-nữ thời-đàm ra ngày 14 và 15 Novembre nghĩa là 40 ngày sau, có một bài xã-thuyết cũng đề là « tinh thần khủng hoảng »

Mà lạ, bài « Tinh thần khủng hoảng » của Phụ-nữ cũng na-ná giống như bài « Tinh thần khủng hoảng » của Phong-hóa.

Mới biết hai tờ báo hay, hay thường cùng một ý kiến.

Nhưng bạn đồng-nghiệp Phụ-nữ khó mà tỏ ra được rằng, trong hai tờ báo chính báo Phong-hóa bắt chước.

Tú mỡ đi xem hội

Hai năm lại một lần,
Hội chợ Hà-thành mở.
Các sứ họp bán buôn,
Vui thay cảnh hội chợ !

Rực rỡ mọi hàng bầy,
Thượng vàng đến hạ cám.
Hàng gì cũng đẹp, hay.
Chỉ sợ không tiền sắm.

Sản vật đã hằng hà...
Bán mua khách lại lắm.
Nhưng mà dễ nhất đông,
Là số người đi ngắm.

Khắp mặt kẻ sang hèn,
Trẻ già, cùng nhớn bé,
Thôn quê đến thị thành
Nhân vật đủ mọi vẻ.

Áo xanh, quần nước cua,
Bộ cánh tân thời « sộp »
Thấy gái chỉ theo đuổi,
Ấy phường công tử bột.

Kìa bọn tiểu thư vôi,
Phấn son hề vẽ mặt,
Nhởn nhơ sáng lại chiều,
quảng cáo. cho duyên dắt.

Lại nhiều trò trống vui :

Kèn thổi nghe riu-rắt,
Chớp bóng xe vòng quanh,
Năm xu vào chẳng dắt.

Nhà văn-sĩ cạn tiền.
Chịu khó đi xem hão,
Chẳng chịu về tay không,
Được ôm giấy quảng cáo.

Đi chơi hội chợ về,
Rạc cẳng, lấm quần áo.
Được lợi mấy bài thơ,
Góp đăng Phong-Hóa báo.

Tú Mỡ

Hội người

Vé vào hội chợ năm xu,
Mất tiền nhưng được lu-bù một phen.
Gần xa nô nức đến xem,
Người như nêm cối cố chen nhau vào.
Nhởn nhơ kia bọn mả đào,
Bộ cánh cào-cào ngọn gió phất phơ.
Nón ná mọi vẻ mọi ưa
Nột đàn công tử vật vờ theo đuổi.
Đầu trơn muốn đánh bẫy mồi.
Nước hoa nước hoét sực mùi thơm tho.
Nút giầy cà-vạt cực to,
Quần chùng áo rộng vai so long đình.
Mặc người mua bán kinh doanh,
Hễ đâu lắm gái thì nhanh chân vào.
Ngay ngáy oanh yến, sôn sao,
Tiền vào đầu đắt ngày nào cũng đông.

Nam Chân

NÊN DÙNG
Sà phòng thơm rửa mặt hiệu
MONDIA
vừa thơm, vừa rẻ, Có bán khắp mọi nơi

HIEU ICH-CAT
47 HÀNG GAI HANOI
LÀM ĐỦ CÁC THỨ
DẤU VÀ CLICHÉ
GỖ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
CAO-XU VÀ BIỂN ĐỒNG

Quái ! lạ quá !

Quyển ấy giầy những 218 TRANG bán có 0p.35 ; không những thế, truyện lại hay, văn lại vui ; mà nhất là tác giả lại là nhà tiểu thuyết.

NGUYỄN-CÔNG-HOAN

mà sao lại đề nhan là :

Những cảnh khốn nạn

?

Một việc cải cách lớn

phái nữ-lưu tại kinh thành Huế

Khắp Ba-kỳ, lâu nay việc gì cũng theo tân thời mà cải cách, nhất là phái nữ lưu tại kinh thành Huế. độ này tại càng trang điểm giết nên ngày nào nhà giây thép Huế cũng nhận được hàng mấy chục hộp nữ trang hoa tai đầm và vòng hột kiểu mới ở nhà Bỏ Chân-Hưng Hanoi gửi vô. Có lẽ những bực nữ lưu khuê các cố trang điểm để ngắp nghé chăng ? . . .

N° 3 Rue des Médicaments Hanoi

Tại Hội Chợ Hanoi năm nay

Vì trong lúc đồng tiền eo hẹp, nên tại Hội chợ năm nay ở những gian số 10-12-14 và 16 giầy H nhà đồ gỗ Hồ-Phong ở Nam Thành sẽ đem lên bầy những đồ gỗ để trang hoàng trong nhà : như buồng ăn, buồng ngủ, salon, tủ chiện theo lối tầu và lối tây rất nhã, rất tinh sảo, giá thật rẻ. Vậy các ngài muốn sắm đồ gỗ ở Hội chợ Hanoi năm nay chớ nên bỏ qua mà chẳng lại xem những gian hàng ấy.

Ngân phiếu, bài vở, thơ từ, xin gửi
M. NGUYỄN-TƯƠNG-TAM
25 Bd Henri d'orléans, Hanoi

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

Báo Nhân-loại sắp ra đời và báo Chớp-bóng tái bản

Ông Đặng-trọng-Duyệt, chủ-nhiệm báo Chớp bóng và báo « Nhân loại » vừa cho bản báo biết tin rằng từ giờ đến cuối tháng, ông sẽ cho xuất bản tờ báo hàng ngày « Nhân loại » của ông mới được phép.

Còn tờ Chớp bóng đình bản từ ngày ông đi Saigon, chắc mấy ông bị bạn, về yếu mãi, nay đã bình phục bản thì nay mai cũng cho tái bản. Ông hứa rằng báo Chớp bóng xuất bản chuyên này, sẽ rất hoàn toàn và có thể so sánh được với các báo mỹ-thuật bên Âu, Mỹ, Nhật.

◆

Một số đông võ quan Nam-triều sẽ phải về hưu

Trước đây triều đình Huế vẫn có một viên Thượng-thư bộ binh, một viên Tiền-quân-đô-thống, vài viên thống-chế, đề đốc và một số đông binh lính khố vàng.

Mà việc tuần phòng thì vẫn do lính Pháp Nam do các quan võ Pháp trông nom.

Sau khi hồi loan, Hoàng-đế Bảo-đại có dự định sẽ cho về hưu bớt một số các võ quan Nam đi cho công khố được bớt đi một món khá lớn.

◆

Hiến-pháp mới của nước Xiêm

BANGKOK. — Đến 10 Décembre này, Xiêm-hoàng sẽ thiết đại triều để ban bố Hiến-pháp mới cho quốc-dân.

Sẽ có 3 ngày hội vui vẻ ở khắp trong nước từ 10 cho đến 12 Décembre.

Sau đây Xiêm-hoàng và Xiêm-hậu sẽ đi nghỉ tại Hua Hin.

◆

Người Nhật tiễu trừ Nghĩa-dũng tại Mãn-châu quốc

THƯỢNG-HẢI. — Hiện nay tại Mãn-châu rất lọn lắm, ban thử biểu xuống quá 0. Quân Nhật nhân dịp này đến đánh quân Nghĩa-dũng rất gấp.

Tiền-quân Nhật đã đóng đồn bọc sát vây bọc lấy Tề-tề-cáp-nhĩ rồi.

Người Nhật nay dùng có tới hơn vạn quân để đối phó với quân Nghĩa-dũng tại Mãn-châu quốc.

Con bọn quân Tàu rày quân nhiều xong khi giới ít, lương thực ít nên chắc cũng khó cùng mà đương đầu được với quân Nhật.

◆

Cái án vợ chồng Noulens

SANGHAI. — Về vụ vợ chồng Noulens bị chính-phủ Trung-hoa xử án khổ sai trung thân về tội tuyên truyền cộng-sản, nay đã xong. Vợ chồng Noulens bị giam tại nhà lao Nam-kinh đã chịu yên thân chịu tù mà không kêu ca gì cả. Nhà lao đối đãi với vợ chồng kẻ cũng tử tế lắm mỗi tháng cho được gặp mặt nhau nói chuyện vài lần.

Tin Thượng-hải lại có báo rằng : « Noulens có xin cho đem y về giam tại nhà lao Soutcheou nhưng người Tàu không cho. Muốn phản đối thái độ ấy Noulens đã nhịn ăn.

●

Chính trị nước Đức. — Đại tướng Von Sleicheir được cử ra lập Nội các

BERLIN. — Hitler lại vừa biên một bức thư độ lên Thống lĩnh Hindenburg xin giao cho mình chức trách lập nội các. Xong lúc thống lĩnh đã từ chối, có người đoán phen này lại phải triệu Von Papen ra mới xong.

Nhưng trái lại tin ấy, thống lĩnh Hindenburg vừa mới giao cho nguyên thượng thư binh bộ von Sleicheir trách nhiệm lập tòa Nội các.

Chả hiểu Von Sleicheir có đủ tài mà nắm chức thủ tướng phen này chăng ?

Kết quả cuộc thi xe đạp
Hanoi — Haiphong — Hanoi
Nguyễn-văn-bồng rực giải nhất

Thật từ xưa chưa từng có cuộc thi xe đạp nào long trọng đến thế. Vì trước kia anh hùng cát cứ Bắc-kỳ nhất với Bắc-kỳ, Nam-kỳ nhất với Nam kỳ bây giờ mới lu ngày gặp nhau để định ngôi bá chủ :

Tện hai bạn Yên còn ở Saigon điện ra làm cho bao nhiêu người có tiếng ngoài bắc như Thọ Cổng, Bạn vẫn vẫn ít lập được không giám đánh bạo ghi danh 16 tài tử chen nhau xăng chủ nhật 4 Decembre vừa rồi toàn là những tay luyện lọc cừ khôi cả.

Cho nên con đường Hanoi — Haiphong cả đi lẫn về dài những 204 cây số mà chỉ giữ lại nổi có 2 tên Còn 14 « cua rơ » về đến đích thứ tự như sau này :

1 Nguyễn văn bồng
2 Lưu văn Nhân
3 bùi văn Hắc
4 Nguyễn văn Huê tức Xồm
5 Nguyễn văn Yên
6 Nguyễn văn Côn
7 Nguyễn trọng Sách
8 M. Can
9 M. Charles benoit
10 Ng. văn Đán
11 M Walter
12 Đồng văn Lộc
13 Ngô văn Tính
14 Ng văn xiu

Tính ra chạy nhất 7 giờ 25 phút trung bình mỗi giờ chạy được 29km14 Sáng 6 giờ 30 ở Hanoi khởi hành 9 giờ 45 tới Haiphong mà 3 giờ kém 10 về đến Hanoi

Cải chính

1- Trang 2 cột 3 giòng 11 xin đọc : . . . đến đây : để làm gì, *thì chợt một ông to béo ở lần lá cây chủ lòng đến . . .*

2- Trang 2 cột 4 giòng 37 xin đọc : *tốt cụ ạ!*

3- Trả lời dự thi số 5 thiếu một câu đầu đề : *Cái thú ngày xưa.*

Tân Việt Nam thư xã
38bis Rue Lamblot Hanoi
Xin giới thiệu :

Quốc văn cụ-thể là quyển sách bàn rõ cái nguyên-uỷ và các thể-tài những lối văn-thi của ta khi xưa như : ca, từ-khúc, phú từ-lục, kinh-nghĩa, văn sách, văn suôi của ông Đằng-Bùi-Kỳ, giáo sư trường Cao-Đẳng soạn, giá 0p80

II **Võ gia - đình** là bộ giáo-dục tiểu thuyết Sans Famille của Hector Malot vừa mới dịch ra quốc văn lần thứ nhất . . . . . giá 1p00

III **Đông-chu liệt-quốc** số I và số II giá mỗi quyển 1p00

ĐỒNG BÀO NÊN DÙNG :

Xà phòng Nam-việt

Thấp đuốc rung chuông dắc lối đường,
Hỡi ai nơi đó để làm gương.
Trau-tria mặt mày cho tươi tốt,
Giu-giữ thể thân đặng tráng cường.
Khai phá đất hoang chăm thực-nghiệp,
Chấn-hưng Nội-Hóa giúp Công-thương.
Xà-phòng khuyên gắng người Nam-Việt,
Lừng lẫy sao cho khắp bốn phương

Tổng cục :
Phan-thiết — Lagi
Maison
MINH-GIANG
2, Rue Đồng Khánh, 2
PHAN - THIẾT (Annam)

P. S. bản hiệu còn trữ bán nhiều hàng Nội-Hóa. Ngài nào có lòng mua giúp cho chúng tôi được một hai thứ hàng gì thì cho chúng tôi biết chỗ ở, đặng chúng tôi sẽ gởi cuốn mục lục hầu qui ngài.

bản hiệu cần dùng mỗi tỉnh một người đại-lý độc-quyền chuyên bán hàng Nội-Hóa trên đây.

Ngài nào muốn ? Xin viết thơ thương nghị.

Gửi hàng đi các nơi xin miễn gởi theo cách « lĩnh hóa giao-ngân ».

CINÉMA PALACE
Du Mercredi 7 au Mardi 13 Décembre 1932
Pathé Journal sonore et Parlant
Actualités arrivées par avion
Un Film aux réjouissantes Aventures
Les galeries levy et Cie
Interprété par Charles Lamy Leon mellères
Les Galeries Levy et Cie vendent de tout
Grands coupons de rire en grande largeur soldés à des prix scandaleux C'est un Film parlant Pathé Natan

CINÉMA CARNOT
Rue Bleuie Fils Hanoi
A partir du Lundi 5 Décembre
La piste de L'épervier
Grand Film aventure
Les Variétés

CINÉMA PARLANT
Du Vendredi 9 au jeudi 16 Decembre 1932
Raimu
Le grand comique dans
Mlamzelle Nitouche
Grand succès de Fou Rire

— Cụ đi đâu vội vàng thế ?

— Ấy chết ! Ông để tôi kẻo nhỡ [illegible] người ta mong đợi thì không tiện ?

Ai mong cụ ?

— Tôi chả có bữa đi ăn tiệc ở hiệu [illegible] lấy Lạc-xuân [illegible] mà, ông có biết không

— Ai bảo thế lại gì hiệu Lạc-xuân, có phải ở số nhà 55 phố hàng Đồng mà là hiệu to nhất Hà thành của người Annam mở ; số giây nói 528 chứ gì.

Chiều khách

Bây giờ, lắm lúc ngồi buồn, tôi nghĩ đến chuyện ấy, tôi lại vừa buồn cười, vừa xấu hổ...

Ngày tôi còn đi học ở Hanoi, tôi vẫn nghe anh em bạn khác bảo nhau rằng hiệu thợ may Đại-Ich, mới dọn đến phố hàng Bông, có một cô con gái đẹp lắm, mà ai đã trông thấy một lần cũng phải chịu là một vị tiểu thư tân thời, một người giai nhân tuyệt-thế, và công nhận cái tên tặng cho cô là « *Ngôi sao Hà Thành* » là không sai!

Ừ, không biết các cô gái nọn, đến tuổi mà chưa được bỗ làm vợ, thường hàng ngày bị các công tử nhắc nhỏm luôn, thì các cô có bay bổng hơi không? Có khi các cậu lại gọi chẳng cả là « *mợ nó* » mới lạ cho chứ! ấy, cô này cũng bị chúng tôi, đứa nào, đứa ấy khép án vắng mặt một cách vô lý thế. Duy có tôi, tôi chẳng đạo đức gì, nhưng không nhận vơ vì tôi mới chỉ được nghe tiếng chứ chưa được biết người; cho nên mấy bận đi qua, tôi cố ý liếc mắt nhìn trộm vào trong tủ hàng, nhưng lức quá, không bậu nào rõ, chỉ thỉnh thoảng mới thấy cô ấy ngồi thon-lỏn bên quầy, mà mặt méo sệch sau hai lần kính tủ!

Cụ Đại-Ich, — tôi xin phép các ngài cũng bỏ ngoài tai, vị nào có có con gái đẹp, thì tự nhiên trông ra phúc hậu, oai vệ ngay, mà đu ông đương một đấng bố vợ, dù dầu ria chưa có, dù vẫn còn trẻ măng, nhưng tôn lên là cụ cũng đang, mà cô em càng nõn nà thì ông cụ càng có giá trị? Cụ Đại-Ich cũng có giá trị lắm, tuy mặt cụ cũng còn non non, chỉ độ ba nhăm, bốn mươi tuổi là cùng!

Cứ xét mặt cụ, thì cụ cũng là tay đào để, thâm trầm lắm, nhưng đào để thâm trầm ở đâu, chứ đối với khách mua hàng, cụ rất dịu dàng, ngọt ngào vui vẻ, nhất là rất lễ phép, cái lễ phép ăn người của nhà buôn, vì thỉnh thoảng nể lời ăn nói, cách cử chỉ của cụ, nhiều người phải vui lòng, miễn cưỡng mua một thứ hàng không vừa ý!

Tôi lập tâm xem mặt cô con gái cụ mãi mà chẳng ăn thua. Một lần xin được tiền nhà may bộ quần áo tây mới, tôi quyết vào hàng cụ, dù đắt rẻ thế nào cũng được một dịp làm quen, để bận bận này khác. Tôi yên trí tài nào cũng gặp mặt cô con gái cụ, nhưng ngờ đâu, số tôi đen, đã cố trọn vải, do người, dẫng dai cho đến hàng giờ đồng hồ, mà không gặp, tôi đành ngậm bồ hòn ra không. Giả luận cho phép khách mua hàng được nằm ăn vạ lý tù tì ở nơi chỉ cao đến khi gặp cô con gái thì tôi cũng chẳng về!

Cụ Đại-Ich tiếp tôi rất lễ phép. Cứ những lời cụ rót vào tai tôi, thì tôi tưởng đâu cụ đã tính bộ quần áo ấy đắt hơn hiệu khác ba đồng bạc, nhưng tôi cũng không dám ân hận chút nào, mà giá cụ ai làm ơn thả ngay tiểu thư nhà cụ ra cửa hàng ấy cho tôi được biết mặt thì dù cụ cưa nặng mấy, tôi cũng phải cố nhắm mắt, nhắm mãi mà thọc tiết vì tiền!

Đây, những câu sau này, tôi nhắc lại các ngài nghe xem có ngọt ngào không:

— Nhẩm ông, từ đầu mùa rét năm nay, chính tôi được nhiều ngài chiếu cố may cái hàng này lắm.

— Nào, bác cai đâu ra đo hầu ông.

— Xin phép ông để cái này bên này:

Cách tiếp khách của cụ Đại-Ich làm cho tôi ngượng ngịu quá chừng, bởi vì tôi ba mươi tuổi toẹt, chỉ bằng tuổi con rể cụ là cùng, mà cụ cứ gọi là ông! bởi vậy, tôi phải gọi cụ là cụ.

Vài hôm sau, tôi đến thử quần áo. Lần này cũng như lần trước, bóng bóng chẳng thấy ở trước mặt, mà tiếng lễ phép xuống cử làm ngượng hai tai. Rồi đến hôm lấy quần áo về, tôi cũng chẳng được thấy tin sáng của Ngôi sao Hà-thành! Chán quá, thả vứt mấy chục đồng bạc xuống sông, xuống biển còn được xem lắm!

Tôi định cố tìm xem có chỗ nào may hỏng để bẻ bọe, bắt chữa đi, chữa lại cho có cớ mà ra vào cửa hàng vài lần nữa, nhưng số đen đủi, bọ lại may khéo quá mất rồi.

Nhưng từ đó, tôi lấy lại được cái lãi con con, là được đứng vào hạng người quen của cụ Đại-Ich vì một lần gặp cụ ở phố, tôi chào cụ, cụ còn nhớ mà khen bộ quần áo may xét người.

Một lần nữa, tôi cần sắm cái mũ tôi cũng lại đâm đầu vào đó, thời thì đắt rẻ thế nào cũng bấm bụng mà mua, tuy cũng lại không gặp mặt cô con, nhưng được nghe cụ mắng người nhà cậu sau này cũng hả dạ:

— Xà! Láo nào! bán cho người ta thì mới được tính giá ấy, chứ bán hầu ông đây k a mà! Xin bớt ông năm hào.

Như thế thì tôi đối với cụ Đại-ich chẳng phải là người ta nữa, nghĩa là người quen, người thân, người nhà rồi vậy! Cho nên chẳng lần nào tôi gặp cụ ngoài phố, tôi không cố làm cho cụ trông thấy, để chào trước, cũng bắt tay chuyện trò.

Nhưng tôi vẫn tấm tức một điều, là cô con gái yêu quí của cụ, tôi vẫn thấy anh em ca tụng, mà chính tôi thì chẳng rõ ngô khoai ra làm sao, vì bận nào tiếc mất vào mà có gặp cô ngồi bên quầy, thì tôi cũng chỉ thấy mặt cô méo sệch sau hai lần kính tủ!

Một hôm, vào ngày Hội-chợ. Cũng như thói nhiều hạng công tử bột, tôi thẳng bộ để đi diện gái. Tôi lượn bết giầy hàng nọ sang giầy hàng kia trong Hội-chợ, mà chẳng thấy một ma nào lọt vào mắt xanh!

Đi đã bại hai cẳng, thì may sao, khi ngoắt ra cổng, tôi thấy đằng trước tôi, thướt tha một cái bóng hồng đi một mình cũng ra phía cổng.

Cái bóng hồng ấy là một cái ô khum-khum mùi sữa, dưới cái khung ô là một cái áo mùi xanh lá cây đang bay phấp phới, dưới cái vạt áo là hai cái ống quần trắng nhỏ bé như ống sậy, dưới hai gấu quần, là gót cao mũn-mút của đôi giầy cườm bít mũi lam...

Thấy cái mồi ngon, tôi quyết săn cho được. Tôi rảo cẳng đuổi theo. Lúc đến gần độ mười thước, thì một luồng hơi thơm thoang thoảng đã làm nở nang mũi tôi. Tôi cố trông xuốt qua tầng vải ô, thấy vẽ rõ bóng một cái đầu xinh xắn, cái áo sa tanh xanh, trơn nhẵn bóng như căng khít lấy cái lưng ong bum-búp tròn tròn, thỉnh thoảng làn gió lật tung cái tà áo ngoài, thì lại lộ cái áo cộc lụa mỡ gà viền dăng ten, ôm chặt lấy cái dũng quần cầm châu phình ra, mà hai ống xếp là phẳng tấp!

Khi đang trông trọc ngắm từ đầu đến chân con ba lạc ấy, thì thình lình tôi đi sát mặt trước mặt cụ Đại-Ich mà tôi không biết. Cụ Đại-Ich trông thấy tôi, tay cất mũ, tay giơ ra, và nói:

— Kìa, thưa ông, ông cũng đi chơi hội-chợ, có vui không?

Tôi thi lễ và trả lời:

— Vâng, thưa cụ, hội chợ năm nay cũng như mọi năm. Tôi định vào sắm cái nón bằng tre trạm, nhưng không được cái nào vừa ý.

— Vâng, tôi cũng chẳng mua được gì.

Tôi không muốn nói chuyện lâu, nên chỉ cuớt lạt không trả lời thì cụ Đại-ich đã khéo mồm miệng mà nói tiếp:

— Xin phép ngài để tôi giới thiệu ngài một chỗ bán hộp tre trạm của người anh em. Tôi xin đi hầu ngài tới đó, ngài thử trọn xem rồi chiếu cố cho...

— Cám ơn cụ, xin để bận khác, vì tôi có người nhà chờ.

Người nhà tôi tức là cô gì đấy kia ấy mà, các ngài có biết không? Nếu cụ Đại-ich cũng đi với tiểu thư nhà cụ thì tôi xin bám chặt lấy cụ. Vậy ai bảo cụ gãm con gái ở nhà, để cụ chẳng được đi « hầu » tôi đến cái hàng của người anh em để tôi « chiếu cố »!

Thoát được nạn cụ Đại-ich, tôi lại phải đi rảo cẳng, đuổi theo mồi. Lúc đến sau lưng, tôi càng ngắm cái dáng đi của cô ta, càng thấy yểu điệu, cái tay vung vẩy sao mà khéo và mềm thế! mà trời ơi! không biết nước hoa cô ấy mua bao nhiêu tiền một lọ mà thơm được làm vậy!

Tôi tiến lên trước, để quay lại nhìn mặt! ơi mẹ ơi! không biết con cái ông bà nào mà đẹp được đến thế! Cái mái tóc tơ rẽ đường ngôi lệch, trải kỹ càng qua, nhưng nó kỹ càng ở chỗ có ý làm cho người ta tưởng lầm là trải rối rả, nó lòa sòa xuống trán, xuống má, nó tỏa ra che gần lấp gáy, lấp tai, cái giầy truyền quàng qua cổ, đầu trong làn áo trước ngực, tuy kín mà kín hở, vì nó vẫn lóng lánh, nhấp nháy qua khe sợi tơ. Hai cái má hành đỏc, phinh phính dưới làn da mịn, đã sòa qua lần phấn nhạt, lại được cái ánh phơn phớt môi ô bắt xuống, thành ra hây hây như cánh hoa phù-dung. Đôi môi đỏ đỏ cũng khéo tặng thêm vẻ tươi của cái miệng bầu bầu, lúc nào cũng sắp sẵn một nụ khuynh thành.

Đến hai con mắt thì đẹp không có chữ mà tả nữa. Có lẽ tạo hóa cũng mất lắm công, kén trọn mãi mới được cái mặt này sứng đáng để phô thác hai con mắt ấy.

Nói tóm lại, trông cô tiểu thư này, như nhú như bông hồng mới nở, bầu bình như cái gối mới nhồi bông vậy.

Tôi ngắm cô ấy, ngắm chòng chọc mãi khiến cô ấy ngượng, và phải che ô lấp mặt đi. Tôi đành trở thói trắng trợn, âu là bên phải cô đã che ô tấp, thì tôi soay sang bên trái ấy.

Trong bụng tôi bối rối. Tôi nhìn trước nhìn sau, không thấy có ai, bèn thảo vội ngay một bức chiến thư. Tôi tủm tỉm, nói bông quơ rằng:

— May quá, hôm nay đi hội-chợ tưởng là phí công!

Hỏi đoạn liếc vào cô ấy và cười. Cô tiểu thư biết tôi, cố ý trêu ghẹo, bèn soay cái ô sang bên trái. Lập tức tôi lại đi sang bên phải.

— Gớm làm bộ quá. Có đi hội-chợ có mua được gì không?

Cái ô lại ngả sang bên phải, mà tôi thì lại đổi sang bên trái!

Thưa cô, cô làm ơn cho tôi biết bây giờ là mấy giờ rồi!

— Cô ở phố nào? Sao tôi trông cô quen quá!

Cái ô lại nghiêng về bên trái, mà tôi lại buồn sang bên phải!

— Trời còn nắng đâu mà tre ô! Cái đồng-hồ đeo tay của cô xinh lắm nhỉ! Nó bé thế sao nó cũng chạy được! Chà! ước gì tôi được làm cái đồng hồ kia!...

Cứ mỗi câu tôi nói ra, thì cái ô và tôi lại chuyển nhau đổi chỗ. Mà sao cô bé gan lì, nói thế nào cũng không hề nhách mép!

Tôi thấy bao nhiêu mồi của tôi thả ra, mà cá chẳng cắn câu, tôi bèn trâng tráo, miệng thì cười, mắt thì liếc, tay thì dúi cái ô và nói:

— Con gái sao cũng có người ác nghiệt và khinh người làm vậy, hỏi từng ấy câu không trả lời!

Bỗng tiếng giầy lộp cộp đằng sau đập vào màng tai tôi làm cho tôi quay lại, thì là cụ Đại-Ich đi tới. Cụ Đại-Ich không nhìn tôi, nhưng khi tới ngang mặt cô tiểu thư, thì cụ đập vào ô cô, và bảo cô một cách ngọt ngào rằng:

— Kìa! con, ông hỏi sao con không trả lời ông đi!

25 11 -32

NGUYỄN-CÔNG-HOAN

ĐÃ ĐỌC BỘ

Những cảnh khốn nạn

Của soạn-giả Nguyễn Công-Hoan thì đắm chán các tiểu thuyết khác!

Sách giầy 218 trang, giá 0p35

NÊN DÙNG

Xà phòng thơm rửa mặt hiệu

HONDIA

vừa thơm, vừa rẻ. Có bán khắp mọi nơi

hồn bướm.. ..mơ tiên

của Khái Hưng

Tranh vẽ của Đông-Sơn

Đã trên hai tối các nhà sư ở nhà chùa Long-Giáng đã lên nhận được giấy mời của sư Long Giáng tề tựu đến dự lễ rất đông.

Ngôi sân chùa, ở giữa bầy ba tầng ăn thư chồng lên nhau theo hình bậc thang. Hai bên cũng đều có ăn thư. Nến thắp linh tinh, ánh sáng phản chiếu vào những mặt kính tròn ở các mũ giấy bày la-liệt kín cả mấy hàng ăn thư, trông lấp lánh như các vì tinh tú trên trời.

Tối nào các nhà sư cũng chia nhau lần tượt tụng kinh đến tận hai, ba giờ sáng, hoặc ngồi ở chiếu giữa, hoặc đứng sát các ăn thư bên. Cứ xong một lần tụng niệm lại có đánh trống lớn, trống con, thanh-la, não bạt nghe rất là ỉnh ỏi.

Đến tối thứ ba thì vào đàn giải kết.

Sư cụ chùa Long-giáng vì già yếu, mà việc đàn chay thì lại mệt nhọc, nên một đồ đệ cụ là sư ông chùa Long vân đứng chủ-chương. Sư ông ngồi ở trên chiếu giữa tụng kinh một lúc tại ra chay vòng quanh đàn, nghĩa là đi lượn khắp các hàng ăn thư, theo nhịp nhanh hay chậm của tiếng trống và tiếng thanh la. Sau lưng sư ông đến gần hai chục người chạy theo, nào tiểu, nào vãi, nào thiện nam tín nữ cũng là những người nhà sư chủ.

Ngọc đứng ngắm một tràng người tay chắp ngực chạy lượn khúc, quanh khi tiến co, khi lui rất là nhẹ nhàng, ăn dịp, như lăn trên đôi bánh xe nhỏ, lại tưởng tượng đến những người bằng giấy trong chiếc đèn kéo quân hôm rằm tháng tám vậy.

Chạy xong một tuần, sư ông lại vào chiếu giữa, múa mênh quyết ấn trông rất rẻo tay, rồi cầm kéo cắt những đồng tiền kết giấy, thành hình người và cho lủng lẳng ở quanh mình sư. Cứ mỗi lần lại cắt bốn, năm đồng kỹ cho hết là tan đàn.

Trong khi ấy thì những người tùy tòng hoặc vào ngồi lễ ở sau lưng sư hoặc đứng sang một bên, lẫn vào chỗ người đi xem.

Ngọc đứng chờ ở một số, hễ thấy chạy xong một lần lại gọi chú Lan là nghe tiếng: bạc kêu lại càng như hết lắm.

— Đấy là người giữ ngựa và người cắt cỏ cho ngựa ăn, đi theo hầu thầy Đường-Tăng sang Tây-Trúc lấy kinh, đàn này tức là ôn lại những sự tích đi lấy kinh.

Bấy giờ có tiếng ai the thé trả lời ở sau lưng:

— Sự tích ấy tôi cũng biết, chép ở trong chuyện Tây-du chứ gì.

đến để nhờ giảng nghĩa hộ. Đến lần thứ ba, thứ tư, thì hễ thấy Ngọc gật sẽ một cái, Lan đã chạy vội đến ngay.

Ngọc cười rũ rượi hỏi Lan:

— Này chú, sao lại có hai người kia cũng chạy đàn,

— Hai người nào?

— Một người gánh một gánh cỏ, và một người buộc con ngựa giấy vào mình trông như cưỡi ngựa vậy, nhất

Ngọc quay lại thì thấy một cô nhà quê ăn vận gọn gàng như phần nhiều các cô con gái vùng Bắc, nước da bánh mật, đôi con mắt tí-hí khiến Ngọc cũng cho là xinh, và nói đùa một câu:

— Cô bảo cô biết sự tích thì cô thử kể lại cho tôi nghe xem nào?

Cô em cho là Ngọc chế nhạo cúi đầu không trả lời, còn chú Lan thì không hiểu vì sao cũng bẽn lẽn đi lảng ra nơi khác.

Tôi theo lại sẽ hỏi:

— Người nào vừa giờ đấy chú?

Chú tiểu thở dài không trả lời. Ngọc đoán ngay là cô con gái phải lòng chú, liền lại hỏi:

— Có phải cô Thi của chú đấy không?

— Nam vô a di đà-phật!

Ngọc chưa kịp hỏi câu thứ hai thì chú Lan đã vội vã vào trong đàn, vì lúc bấy giờ cắt kết xong lần thứ tư, sư ông đã lại ra sân chạy đàn. Ngọc nhìn theo thì thấy người con gái bạn nãy cũng chạy ngay đằng sau chú Lan, nét mặt có vẻ hớn hở lắm, khiến chàng không thể nhịn cười được.

Đàn vừa tạm nghỉ, Ngọc vội chạy ngay lại chỗ hai người, mỉm cười mà khen lấy khen để:

— Chú chạy đẹp quá, nhất là có cô.. cô gì? à cô Thi chạy theo sau càng đẹp lắm.

Người con gái nghe gọi đến tên Thi thì ngơ ngác nhìn Ngọc rồi lại nhìn chú Lan, Ngọc thấy vậy nhớ ngay đến câu chuyện khẩn khứa đêm hôm nào. Chàng nghĩ thầm: « Thôi đích rồi, hẳn bịa đặt ra câu chuyện để chống chế chứ gì. »

Xong tuy chàng nghĩ vậy mà cứ tảng lờ như không lưu ý đến vẻ bỡ ngạc nhiên của cô con gái nhà quê. Không những thế, chàng lại cố làm lạc hẳn câu chuyện đi mà hỏi vớ vẩn cô kia rằng:

— Cô biết chuyện Tây-du à?

— Vâng tôi biết! Em tôi vẫn mượn sách của con ông Hà về nhà đọc, tôi được nghe... chuyện vui lắm kia... nhỉ chú Lan nhỉ?

Bản hiệu mới về rất nhiều hàng mùa rét:
HÀNG TÂU: cẩm nhung Thượng-hải, gấm, vóc, nhiều đủ các mùi.
HÀNG TÂY: nhung, satin lam hoa gấm, satin đen nhiều tây chơn và thêu, và đủ các mặt hàng khác nữa.
bản hiệu lại có nhiều các kiểu ô can (parapluies cannes) để các ngài dùng rất hợp thời trang.

QUẢNG - MỸ
Hiệu con rồng vàng

Mới có đủ các thứ giầy tây đóng sẵn kiểu tân thời giá rất tốt, giá từ 5p00 trở lên đủ các số chân từ 36 đến 42.

VẠN-TOÀN 95 Rue de la Soie Hanoi
(Phố hàng đào)

Hồn bướm...mơ tiên

Lan nghiêm nét mặt trả lời :

— Tôi không biết... mà tôi xin cô đừng nói chuyện với tôi nữa. tôi không nghe chuyện cô đâu!

Cô ả cười, ngả ngiêng cái đầu và lên giọng nũng nịu :

— Không nghe tôi cũng cứ nói.

Chú tiểu càng giận :

— Mà tôi nói cho cô biết, cô không được phép vào trong đàn. Chỉ các sư, các tiểu, các vãi, cùng những người nhà sư chủ là được phép chạy đàn mà thôi.

Cô kia không chột dạ, vẫn cười nhoẻn cặp môi đỏ thắm sắc quit trầu :

— Tôi cứ chạy... tôi sắp xin làm vãi kia,

Ngọc nghe cô ả đồng đảnh quá cũng phải ngượng và đám cáu :

— Rõ khéo cô này. người ta đã xuất gia tu hành lại còn cứ trêu ghẹo người ta mãi.

Cô nhà quê xấu hổ đứng im, còn Lan thì ngước mắt mỉm cười nhìn Ngọc như để cảm ơn. rồi nói luôn;

— Phải không ông? Người ta đã xuất gia tu hành thì không nên trêu ghẹo người ta nữa chứ!

— Phải lắm!

Ngọc trả lời ngớ ngẩn như vậy là vì trí đương bận tới câu hỏi của Lan, chàng cho là câu hỏi ấy rất đáng ngờ và có lẽ Lan bỏi mình một cách trực tiếp, chứ không có liên can gì đến cô con gái kia hết. Tuy chàng đoán chắc rằng thế, nhưng vẫn cứ tẩng lờ như không biết gì hết, vì chàng đã nghĩ ra được một kế rất riệu sắp đem thi hành.

Đến đàn thứ năm, chú Lan mỉm cười nhìn Ngọc như chào chàng ở lại để mình vào chạy đàn, nhưng Ngọc giữ nét mặt lãnh đạm, rồi quay sang phía cô con gái, ghé mồm vào tận tai mà thì thầm :

— Cô ở lại. đừng vào trong đàn nữa, tôi nói cho nghe một câu chuyện hay.

Cô ả đỏ bừng mặt không trả lời nhìn theo Lan, còn chú tiểu thì có dáng tức giận lắm.

Trong khi chú Lan chạy đàn, hễ đến gần chỗ hai người đứng thì Ngọc lại làm bộ ghé gần vào cô Ling riêng chuyện trò có vẻ thân mật lắm. Ngọc hỏi :

— Tên cô là Thi à?

— Không, tên em có là Thi đâu? Em là Vân kia mà. Ban nãy em thấy ông gọi em là Thi, em buồn cười quá.

— À ra cô là Vân kia đấy, nhưng cô chớ nói với chú Lan rằng tôi biết tên cô là Vân nhé, chú ấy ghen đấy. Vậy này cô Vân, sao chú Lan chú ấy đã tu hành mà cô cứ trêu ghẹo chú ấy thế?

Vân giả vờ không nghe rõ, nhìn đi nơi khác.

Ngọc lại nói :

— Quyến rũ người tu hành, tội chết!

Câu chuyện đến đấy thì chú Lan ở trong đàn đi ra. Ngọc làm bộ như không trông thấy chú, vẫn cứ nghiêm nhiên thì thầm với cô Vân.

Lan cười gằn :

— Này cô.., kia, khuya rồi đi về chứ, chẳng mai bà cô lại chửi chết.

Ngọc không để Vân kịp trả lời, nói đỡ ngay :

— Thì việc gì đến chú đấy, để mặc cô ấy xem chứ.

Nhưng Vân nói sẽ với Ngọc :

— Thôi để em về không chú Lan giận!

Ngọc cũng sẽ hỏi :

— Cô sợ chú ấy giận à?

Rồi nói to cốt để Lan nghe thấy :

— Chốc nữa về, có sợ tối thì tôi đưa về tận nhà,

Lan nguầy một cái quay lưng đi nơi khác, còn Vân tưởng chú giận mình đứng nói chuyện với trai, nên cũng từ biệt Ngọc ra về.

Nàng vừa đi khỏi, Ngọc đã thấy Lan lại gần, ôn tồn bảo bạn :

— Tính ông trai lơ lắm!

— Việc gì đến chú đấy.

— Nhỡ cụ biết cụ quở chết!

— Ai dám mách mà cụ biết? Vả cụ có biết cũng chẳng sao! Cụ đi tu chứ tôi có đi tu đâu.. nhưng chú thì chú vô ơn lắm.

— Thế nào là vô ơn?

— Cô... Thì phải lòng chú, tôi có ý giúp việc tu hành của chú cho thành chánh quả, nên vì chú tôi muốn quyến rũ cô ta để cô ta buông tha chú ra...

Lan đỏ mặt :

— Đứng trước người tu hành mà ông ăn nói tự-do qúa.

Ngọc lạnh lùng đáp :

— Xin chú đại xá cho.

Nói xong quay lưng đi thẳng. Lan gọi với :

— Ông đi đâu đấy?

Ngọc quài cổ lại, cười gằn :

— Tôi đi đâu thì can gì đến chú?

— Lại đi...

Lan như tắc họng không nói được, hai giọt nước mắt long-lanh dưới cặp mi đen quầng.

o

Sáng hôm sau cảnh chùa Long-giáng lại yên lặng như ngày thường, vì việc đàn chay đã kết liễu

Mãi hơn bảy giờ, Ngọc mới thức giấc, mắt nhắm, mắt mở nhìn qua cửa sổ ra ngoài, thấy ngổn ngang các ấn thư bỏ lỏng chỏng ở giữa sân. Gần tường hoa, một đống tro tàn cao ngất : đó là đồ mã đốt tối hôm qua,

Sau mấy buổi huyên náo, kế đến hôm tĩnh mịch, thành thử sự tĩnh-mịch càng thấy rõ rệt hơn trước.

Trước cảnh tẻ ngắt, Ngọc có cái cảm tưởng buồn rầu, tưởng tượng như thủa bé tới ngày hết tết.

Chùa Long-giáng mấy hôm rực rỡ nay bỗng lại ủ rũ như xưa, thực chẳng khác cô con gái nơi thôn-dã trong ba hôm tết thắng bộ áo đẹp, rồi hết tết lại cởi ra mà mặc bộ quần áo nâu sòng thường nhật.

Ngọc ngồi nghĩ vơ, nghĩ vẩn, lại hồi tưởng đến câu chuyện tối hôm qua. Sau khi rời chỗ đàn chay, chàng ra đường đi lang thang mãi đến một, hai giờ sáng mới trở về chùa. Đi đâu? Chàng cũng chẳng biết đi đâu, mà cũng chẳng định đi đâu, chỉ cốt vắng chùa một thời gian khá lâu để chú Lan ngờ vực mà thôi. Vì nay chàng đã yên trí, chàng đã chắc-chắn rằng chú là giả cải trang rồi.

(Còn nữa)

KHẢI-HƯNG

Tuyệt hết Bệnh lậu. Giang

Các người sau khi khỏi chứng bệnh lậu thì độc còn lại. Nước tiểu khi trong khi vàng. Tiểu vào cái cốc trông thấy lần vẩn đục, như đầu sợi chỉ giây giây như nhũ, qui đầu thường bớt dịch, thỉnh thoảng ra đôi ti mủ. Hoặc sáng khi ngủ giậy. Trước khi tiểu tiện nặn thấy một chất trắng trắng như sữa đặc, ăn của độc hoặc làm việc gì quá độ bệnh lại phục phát, mà có người xương thận thường thấy đau mỏi như thế đều là nọc lậu chưa dứt tuyệt hẳn, di độc còn lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết bệnh cần thì ta dùng ngay thứ thuốc kiên tinh tuyệt lậu (thuốc triệt nọc) giá 1p.50 một hộp. Nhẹ 2,3 hộp nặng 4 5 hộp là khỏi dứt. Vì thuốc ấy đã nhiều người dùng qua, nên đã biết tinh nghiệm của thuốc kiên tinh.

Còn người đang thời kỳ phát hành, đi đái ít mót, cường dương thấy đau, nổi hạch, ra máu ra mủ: đó là thời kỳ bệnh đang phát. Như thế dùng ngay thứ thuốc chữa bệnh (Thuốc chữa đang thời kỳ phát) giá 0p.50 một hộp nhẹ 4.5 hộp nặng 6 7 hộp là khỏi ngay.

Mà người bệnh phát ra thì thấy hấp sốt nổi hạch qui đầu lở loét mình nhẩy mắn tịt mét mỏi xương đau thỉnh thoảng thấy bắp giật giật. Như thế dùng ngay 4 5 thuốc Giang giá 0p.70 1 lọ là khỏi ngay

Nhưng thuốc đã kể ra đây đều không công phạt không hại sinh giục Hiện đã nhiều người uống khỏi, và đã nhận được nhiều giấy chứng cải của các người uống khỏi gửi về cảm ơn. Đăng nhẽ đăng cả giấy chứng chỉ cùng lên các người cảm ơn để các độc giả biết. Nhưng vì bệnh này là bệnh kín. Vậy xin miễn đăng

Bình-Hưng 89 Pavillons (phố Mã-Mây) Hanoi
giây nói 548

NÊN HÚT THUỐC THƠM
ANG LÊ
SWEET CAPORAL
HIỆU
SWEET CAPORAL
TRADE MARK
MILD & EXTRA FINE
Hunning Bros
$ 0,15
COMPAGNIE COLONIALE DES TABACS
Cliché ATDAR 7 Kimblot

Hai cuốn sách mới in

1. — NAM - NỮ BÍ - MẬT CHỈ - NAM

Nói về việc vệ-sinh bí-mật của trai, gái. Có hình vẽ các cơ-quan sinh-dục và các bài thuốc để chữa các bệnh: Lậu, Dương-mai, bổ-thận, điều-kinh, bạch-đái, nu-thái, dưỡng-thai, cẩm-tự v. v.

Ai muốn cho ái-tình của vợ chồng được bền-bỉ, nòi giống đông đúc, thân-thể khỏe-mạnh, nên mua ngay sách này. Giá [illegible] thêm cước ngân (Lĩnh hóa giao-ngân 0p65) thơ và mandat đề: « Nhật-Nam Thư-quán Hanoi ».

2. — Thương-mại kế-toán chỉ nam

Sách này làm sổ sách nhà buôn, hội buôn, kỹ-nghệ, nhà làm ruộng, báo chí v. v. ❀ Thương-Mại kế-toán chỉ-nam là một cuốn sách do ông Lê-vũ-Thái tốt nghiệp trường Cao-đẳng Thương-mại, tham-tá Hỏa xa công-ti soạn ra bằng chữ quốc-ngữ rất công-phu, để chỉ dẫn một cách rõ ràng, dễ-hiểu cách sổ sách nhà doanh-nghiệp phải vào sổ, công việc trục sổ cuối năm, cách tính lỗ lãi và thực-hành theo phương-pháp giản tiện. Lối quốc-ngữ viết tắt. Cách tập đánh máy có in cả bản đồ, các thứ máy chữ để người không có máy tập đánh cũng được, v. v. Dù nhà buôn, hội buôn, nhà chế-tạo kỹ-nghệ, làm ruộng, các nhà làm báo, chỉ đều dùng hợp cả... Trong sách lại có thêm nhiều mục rất có ích như: Cách viết thơ từ trong việc thương giao, biên thơ, làm văn-tự giao-kèo... Cách giao-tiếp với nhà băng, nhà bưu-điện, các nhà chuyên-môn vận-tải. Cách học tính nhanh mấy đông...

Thật là quyển sách Kế-toán đầy đủ và rất hợp thời. Cái thời-đại cạnh-tranh kịch-liệt về kinh-tế và tiền-tài. Sách đã in rồi. Giấy rất tốt bìa cực đẹp chữ thật rõ. Giá 1p50. Mua buôn mua lẻ thơ và mandat đề cho nhà xuất-bản như vậy: Nhật-Nam Thư-quán Dược-phòng 26 Hàng Bông Hanoi — Bắc-kỳ gửi cả mandat trước thì là 1p80 cả. Gửi lĩnh-hóa Giao-ngân thì là 2p95. Mua ngay kẻo hết.

Im. Moderne
62 phố hàng Bạc, Hanoi
Le gérant: Phạm-Chân-Hưng

Sang nhà mới nên bán hạ giá

Hiệu Tự-Minh, bán các thứ dùng về điện, đã dọn sang số nhà 18, phố hàng quạt, trước cửa Cinéma Tonkinois. Đồ hàng đã bắt đầu bán hạ giá, nên thiếp ra cho chàng đủ một đôi câu đối thì chàng cần gì phải đối nữa, mà còn phải uất lên đến chết?

Những hạt đậu dọn

Mấy hạt đậu dọn trong hội chợ

Một cái biển rất lý thú trong hội chợ

(Nếu chỉ đọc giòng trên)

Priere ne pas toucher nos employées sont à votre disposition

Một cái biển chữ lấy của của hàng Nhật

Entrez-vous voir des jolies articles japonais

Hạt đậu dọn to tướng trước của hội chợ

«CỦA GIÁ»

❀

Hán học của Tản-Đà

Ông Ng-khắc-Hiếu viết trong bài « Lược nói về sự kinh dịch » (Tạp Chí Annam số 5): *Người nhà Chu nhờ ông Thiệu-Công, yêu tiếc đến cái cây cam đường...*

Thua nhà thi-sĩ, *cái cây cam đường* của tâu tức là *cây bàng* của Annam ta đấy ạ!

❀

Tản-Đà trú thích

Cũng bài ấy, đoạn ấy, ông Ng-khắc-Hiếu trú-thích:

Ông Thiệu-Công là quan nhà Chu, có nhân đức thường nghỉ xử việc ở dưới cây cam đường.

Ngồi ở dưới gốc cây cam-đường mà xử việc thì tất phải đội nũ, nếu không thì ô...

Ông Thiệu-Công khờ dại thật, sao không ngồi xử việc ở dưới bóng mát gốc cây bàng? nhưng xét lại thì chính Tản-Đà khờ dại, chứ ông Thiệu-Công kỳ thực ngồi dưới gốc cây bàng kia!

❀

Chim hay nổi

Cũng trong số báo ấy, ông Ng-Tuân thuật một cuộc « chơi Cổ-Loa » có câu:

... đem một khối tình oan-uổng, mà thả vào một vũng nước mắt đầy.

Đố ai biết khối tình oan-uổng ấy đem thả vào một vũng nước mắt đầy thì chim hay nổi?

Trong Phong-Tình số 7, ông Ng-văn-Ngọc ôn lại chuyện cũ, viết một câu vào có lẽ cũng cũ?

Vợ ở trong buồng nói ra rằng:

« *Thiếp xin ra cho chàng một đôi câu đối...*

Tình lọc

Hai câu miễu của H. T. trong tạp chí Đông-Thanh số 7 trang 426:

Nỗi riêng lòng vẫn nhủ lòng
Cho vui về chuyện, mà trong trêo tình

Tình mà muốn được trong trêo thì tất phải lọc!

O

Xây bằng đá bọt

Bài hát nói ấy lại có câu:

Lệ tràng thương thấm nửa chi tiếc bia tên.

Chắc chiếc bia tâu ấy xây bằng đá bọt nên mới thấm được nước mắt của tràng thương?

O

Danh từ khoa học

Vật viết trong tạp chí Khoa học số 20:

Danh từ ấy có tính cách lỗi lạc hoàn toàn.

Ý chừng tác giả muốn viết lỗi lạc, nhưng nói danh từ có tính cách lỗi lạc thì cũng chẳng khác nói danh từ có tính cách lỗi lọc, vì cả hai câu đều không có ý nghĩa chi hết. Họa chăng nói ông Yất là một người lỗi lạc thì còn có lý, nếu quả thực ông Yất là một người lỗi lạc.

O

Nó đào tạo quả đất

Đông-Phương số 804 viết:

Ngày nay một số nhỏ giầu có đến tương lai sẽ có một số đông người giầu có, nó đào tạo quả đất thành một thế giới cực lạc không ai biết sự đau đớn khổ sở là gì.

Còn ai hiểu được vì lẽ gì một số nhỏ người và một số đông người giầu có nó lại có thể đào tạo quả đất thành một thế giới cực lạc được. Nhất-đào-Cao mong có một ngày kia Đông-Phương quốc bách phải dính dáng đến một số nhỏ người giầu có, lúc đó sẽ biết sự đau đớn khổ sở là gì?

O

Loài khoai lùi

Báo « Phụ-nữ-thời-đàm » số 165 ra ngày 27-11-32 trong bài « Cô Tâm lấy chồng », cô Hoàng-thị-Hoan viết:

« Mới ngày nào, cùng mẹ, cùng cha, cùng anh, cùng chị cùng cả một gia đình sum họp, [illegible] vui vẻ chuyện trò...»

Cô Thanh-Tâm và cả nhà cô ấy đáng chăng là loài khoai lùi.

Một mới

Đàn ông bắt trước đàn-bà dùng khăn sa

Bé cái nhầm!

Một anh theo... *Hai anh...* *Ba anh...* *!!!!*

HUỆ DÂN
NHÀ TRỒNG RĂNG
46 HÀNG DA GIÁP HÀNG BÔNG
CHUYÊN MÔN TRỒNG RĂNG, CHỮA RĂNG
ĐÚNG NGƯỜI VÀN BUYỀN
CÓ BẰNG CHỨNG CHỈ ỞPHÁP VỀ, LÀM CÔNG VIỆC RẤT CẨN THẬN VÀ MAU CHÓNG
HUỆ DÂN

MỘT CO' QUAN

Chuyên khảo cứu về những cách phòng nạn cháy.
Thực hành cách phòng nạn ấy theo phương pháp riêng,
RẤT HIỆU NGHIỆM

Chủ nhật nào cũng có thử máy ở nhà hiệu để tỏ rõ sự hiệu nghiệm của máy

KNOCK-OUT

PIERRE JACOMET
Đại-lý độc quyền máy cứu hỏa «Knock-Out chuyên môn về các ngăn phòng nạn cháy
9, Phố Đồng-Khánh điện tín: jacomet Hanoi
Giây nói 647 RC. Hanoi. 394

Ai muốn hỏi han điều gì về cách ngăn phòng nạn cháy, bản hiệu rất hoan nghênh chỉ dẫn

7.9.11 ROUTE DE HUE HANOI

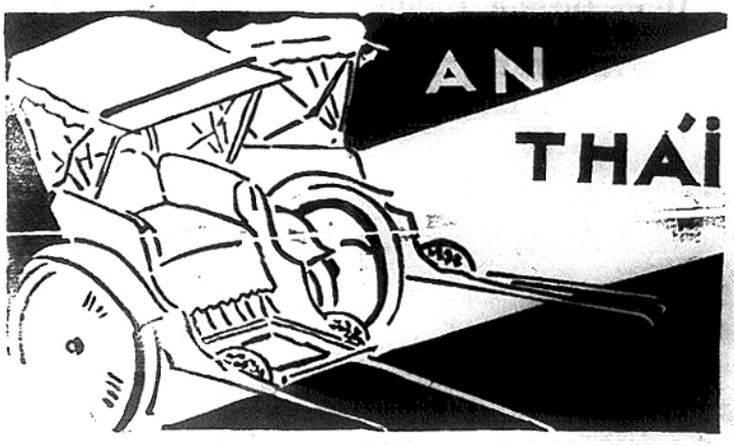

Hiệu đi xe tay rất chắc chắn 23 phố Cửa Đông Hanoi

Sang nhà mới, bán hạ giá

Hiệu Tự Minh bán các thức dùng về điện, đã dọn sang nhà mới số nhà 18 phố Hàng Quạt trước cửa Cinéma Tonkinois

Bảo-bình-An dược phòng
CHAN-SEUK-YU chủ nhân
số nhà 35 hàng Ngang Hanoi
giây nói số 550

Năm ngoái ở số nhà 38 hàng Ngang, nay dọn lại sang trước cửa cùng phố ấy số nhà 35 Hanoi.

Trong hiệu có Chau Seuk Yu tiên sinh xem mạch không lấy tiền.

Tiên sinh hiện đã chữa nhiều cho các quan Tây Nam, có nhiều chứng chỉ tốt. Xin mời chư quí vị lại xem sự thật, mới biết là hay.

Bản dược phòng lại có các bao cao đan hoàn tán và các thứ sâm thật tốt.

Thuốc bào chế tốt, giá lại rẻ xin nhận kỳ giấu phật bà kẻo lầm.

Bảo-Bình-An

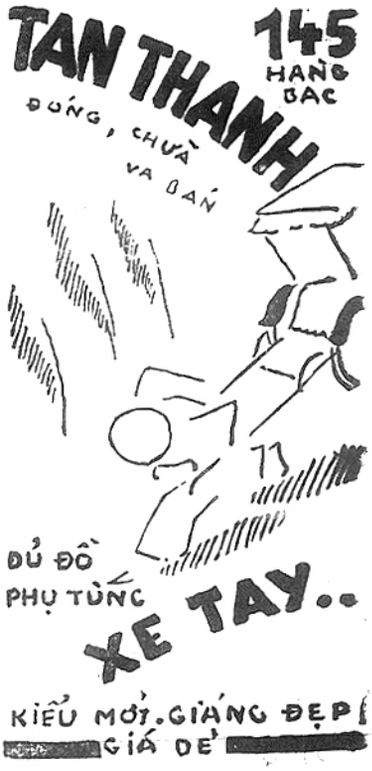

THUỐC LẬU HỒNG - KHÊ

Là một môn thuốc ngoại khoa gia truyền ngoại trăm năm, lại nhờ được sự linh nghiệm của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng truyền môn chữa về bệnh lậu và bệnh giang-mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay chế luyện thêm vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn chỉ uống trong bốn tiếng đồng hồ là kiến hiệu ngay không bắt đi đái giắt không vật vã nhọc mệt không hại sinh dục, đàn bà có chửa cũng uống được. Bệnh mới phải ra mủ, ra máu buốt tức, hoặc bệnh đã lâu chữa không rứt nọc mỗi khi uống rượu thức đêm, trong người nóng nẩy lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rứt nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng bào . . dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rứt nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0p60 một ống bệnh giang-mai tim-la phát bạch lên soài nóng rét lở loét quy đầu đau xương rật thịt rức đầu nổi mề đay, ra mào gà hoa khế, phá lở khắp người, cù-đinh thiên pháo sắp nguy đến tính mệnh chỉ uống một ống thuốc, là cải tử hồi sinh trong 24 tiếng đồng hồ khẳng phải kiêng nước không bốc lên ráng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Cũng 0p60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc có thư về lập tức có thuốc gửi đến tận nơi mua từ 6 ống trở lên không phải chịu tiền cước.

Hồng khê dược - phòng

81 — Route de Hue canh chợ Hôm Hanoi Télephone 755

Một cuốn sách « thiết thực » có ích-lợi vừa xuất bản do Nhà Nước thông dụng:

LUẬT TRƯỚC - BẠ MỚI

Thể-lệ đương thi-hành thuế trước-bạ, tem, ốp bạ và Địa-bạ, có thí dụ dẫn giải rõ ràng

ông Mai NGUYEN-QUANG-THÁI soạn

Sách này sau khi quan Chánh Trước-bạ Đông Pháp và quan Chánh Địa-bộ Đông-Pháp xem qua rồi. Tòa Trước-bạ Trung-ương lại kiểm-duyệt cẩn thận

Công-văn số 4.117 — E, gửi ngày 27 Décembre 1930. Quan Giám-Đốc Tài-Chính Đông-Pháp cógiới thiệu với :

Quan Thông Đốc Nam kỳ — Quan Khâm Sứ Trung kỳ — Quan Thông Sứ Bắc kỳ

Nên mua quyển này cho các chức-dịch chốn hương thôn thông dụng, vì là quyển sách thiết thực rất có ích lợi cho nhân-dân

sách giấy 90 trang. Giá 0p.60

Có gởi bán ở các hiệu sách lớn các nơi. Ở xa nếu muốn viết thơ thẳng về bản quán mua, mỗi cuốn xin gửi thêm 0p.20 tiền cước.

Imp. Moderne Hanoi

MÙA RÉT ĐÃ TỚI

Phổi yếu sinh ho, sớm không điều trị, lâu thành lao xuyễn, có một không hai

BỔ-PHẾ THÁNH DƯỢC

Trừ đờm, trị ho, mạt lao, hết xuyễn, giúp ích cho người, công thật chẳng nhỏ, có dùng mới biết

Lọ con 0p.40
Lọ lớn 0p.80

ĐẠI-QUANG DƯỢC PHÒNG

47 phố Hàng Đường Hanoi — Giây nói số 805

Thế nào là « Phòng tích »

Bệnh phòng tích đàn ông đàn bà sức lực tầm thường hay bị, tự 25 đến 56 mươi tuổi hay bị lắm. 1° Vì cơm nước say vội hàm tinh dục; 2° Ăn xong đi ngủ hay đi tắm ngay nên thụ bệnh, gọi là phòng tích. Khi tắm bệnh thấy đầy hơi, tức cổ, tức ngực, cơm không muốn ăn, ăn thì ợ, thường đau bụng đau lưng, chân tay mỏi mệt. Bề lâu năm, sắc mặt vàng, da bụng giầy. Mới uống 1, 2 liều lần 4, 5 liều Phòng-Tích thần dược Con Chim không công phạt, đúng bệnh ắt thấy đỡ chịu hoặc khỏi ngay. Mỗi liều chia hai bận uống giá 0p40.

VU-ĐÌNH-TẢN

173 bis. Route Lạch-Tray, Hai-phong

Ân-tứ kim-tiền năm 1928

Các nơi Đại-lý

HANOI: M. Hiếu, 22 bis phố Huế; Trần-văn-Huấn 99 phố mới; Quảng-tiến-ký, 4 phố hàng Long; Nguyễn-ngọc-Linh, 25 phố hàng Bông — HÀ-ĐÔNG: Hiệu Nam-Thọ, Chợ bưởi; Bảo-Châu Photo phố Bruxelles; Hàng-Phong ở Chợ Tía — NAM-ĐỊNH: Hiệu Ích-sinh-Đường 19 phố khách; Hưng-Long 9 Nang-Tĩnh — HẢI-DƯƠNG: Hiệu Chi-Lan 11 Đông-Thị — BẮC-NINH: Vinh-sinh 162 Tiền-An — SƠNTÂY: Vạn Thành 47 Hậu-Tinh — HAIPHONG: Hiệu Nam-Tân bán sách vở 48 phố Bonnal — VINH: Sinh Huy phố gare — HUẾ: Vĩnh-Tường 49 Gia Long — SAIGON: Hưng-Vượng 10 d'Espagne.

Các tỉnh trong ba kỳ có đại-lý bán.

BIJOUTERIE TONKINOISE

VAN TƯƠNG

(Chính hiệu BÀ-LỤC)

HAIPHONG — 293k, Phố chợ Sắt

Rất hiện chuyên làm, bán và chữa đồ các đồ vàng bạc thời trang Nam-Việt đã hơn 20 mươi năm nay; bao giờ vàng cũng đúng tuổi đúng cân.

Lại có bán thêm các thứ chè ướp hoa — Sâm Cao-ly, Huế-Kỳ, quế thanh, yến, Bằng Nam.

Quý khách lòng chiếu cố sẽ không lo [illegible]

Có bán theo cách lĩnh hóa giao ngân

VẠN-TƯƠNG

Thứ kem thay phấn hiệu **Velouty Dixor** càng dùng mầu gia càng mỹ khi ra mưa ra nắng cùng khi nhảy đầm mà có bồ hôi ra cũng không giảm mất mầu kem. Thứ kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng thay thuốc nẻ thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại-lý độc quyền: **LUNE FAT 23** — Rue Changeurs, Hanoi

CÙNG CÁC NGÀI

có bệnh nên biết

Ông **Hứa-gia-Ngư** là một danh y có tiếng khắp trong Nam ngoài Bắc ai cũng điều biết, ông đứng chủ hiệu bào-chế Thiên-hoa-Đường ở số nhà 25 phố Hàng Gạo (gần chợ Đồng-xuân) ông làm thuốc hầy tám năm nay, ông có tài xem mạch bốc thuốc, chắc bà con đã tường biết ông, bất luận lúc nào ai muốn bắt mạch xin đơn, ông vui lòng không quản tiền nong, nhiều ít, hoặc không cũng được, không quản khó nhọc, còn các thứ bào chế đúng phép không hề giả rối, các thứ kinh nghiệm về khoa phụ nữ, và các thứ cao đan hoàn tán thì rất hiệu nghiệm. Nói tóm lại là trong bào chế của ông chữa đủ các chứng bệnh, vậy bà con nên biết, mà dùng trong khi có bệnh.

Người biết ơn ông giới thiệu

Nhà, đất bán rẻ

Muốn bán một cái Hotel ba tầng, số 338 và 340, đường Khâm-thiên, làm toàn bằng ciment armé và gỗ lim trong có 16 buồng đủ cả đồ dùng dương Hồng-kông, tủ gương v. v.

Và một khu đất 310 thước ở bên cạnh.

Tùy ý ngài nào muốn mua riêng lẻ đất hay lô nhà cũng được, giá bán rất rẻ, cách giả dễ dàng.

Ngài nào hỏi xin mời lại hiệu thuốc hay có tiếng.

Từ ngọc Liên.
78 Hàng gai Hanoi

Sau trận bão . . .

Hơn vạn anh em miền nam Trung-kỳ phải chịu cái cảnh đói khổ không nhà, không gạo. Ta nỡ nào không cứu giúp anh em trong một nước ?

Xin kíp gửi tiền về bản báo. Ai quyên một số tiền 50p. Phong Hóa sẽ biếu một năm báo.

Sách bán giúp Hội Dục Anh 40%

— sách có nhiều bài hay.
— Xin giới thiệu cùng độc-giả

Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn Nương tình thế-thái sách dày 52 trương có lời bằng nữa cuốn Phụ-nữ, bài vở lựa chọn của ba người viết, cách sắp đặt theo lối mỹ-thuật, có nhiều tranh vẽ điểm trang. Giá định 0p25.

Tiền bán sách này có trích 40 giúp hội Dục-Anh.

Ai muốn biết nội-dung và giá trị của sách hãy biên thơ đính có 0p78 gởi mua. Thơ gởi cho Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-sơn ở Gia-Định. (Có mục lục các sách gởi kèm theo sách mua)

BÀ CON TA NÊN

Chú ý

Ông Bang hữu-Đạo mới ở Singapour ra Bắc-Hà ta lần thứ nhất, có tài xem được những việc quá-khứ vị-lai 10 điều đúng cả 1, tương pháp như thần. Bà con ta ai có sự gì nghi ngại đến bản mệnh, hoặc vì quên lợi, v. v, xin mời lại xem ngay, không dám khoe khoang, nói lắm. Mong lắm thay!

M. Bằng hữu-Đạo
Hiệu Hồng-Tường
số nhà 63 phố hàng Buồm
(ở trên gác)